

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№3 (90)
БЕРЕЗЕНЬ
2012 РОКУ**

ЕФЕКТИВНЕ МІСІОНЕРСТВО МІСЦЕВОЇ ЦЕРКВИ

15-16 лютого в Івано-Франківську проходила конференція служителів Церкви ХВЕ південно-західного регіону України. Більше сотні служителів із Закарпатської, Чернівецької, Тернопільської, Хмельницької та Івано-Франківської областей з'їхалися до обласного центру Прикарпаття, щоб поговорити про ефективне місіонерство місцевої церкви.

Першу молитву звершив Юрій Веремій, заступник старшого єпископа по південно-західному регіону, єпископ обласного об'єднання церков ХВЕ Івано-Франківщини.

Серед тем, викладених на конференції, — вчення старшого пресвітера церков ХВЕ Хмельницької області Ростислава Мураха «Як нагодувати п'ять тисяч»; проповідь єпископа церков ХВЕ Закарпаття Віктора Хрипти «Преображення»; семінар керівника відділу євангелізації ЦХВЕУ Олександра Попчука «Християнська сім'я: кого Бог кличе і піднімає на служіння»; виклад єпископа Юрія Веремія на тему «Ефективне місіонерство місцевих церков»; семінар директора місії «Голос надії», заступника старшого єпископа ЦХВЕУ Миколи Синюка на тему «Місіонерська сім'я».

Заключну проповідь виголосив старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло Паночко.

Прес-служба ЦХВЕ Івано-Франківщини.

(Деякі матеріали конференції читайте на сторінках цього номера).

НАЙВАЖЛИВІШІ РЕЧІ

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЕУ

(Вступне слово на конференції для служителів південно-західного регіону України)

Бог дає нам унікальну можливість побути разом біля ніг Христа. Перед тим, як вознестися, Ісус залишив для Своїх послідовників дві важливі речі. По-перше, Він сказав: «Ви приймете силу, як на вас злине Святий Дух».

Без Святого Духа нема місіонерства. Без Святого Духа неможливо людей повернути до Бога, вирвати їх із кайданів гріха і неправди.

І друга річ — Він сказав: «Ідіть по цілому світу і проповідуйте Євангеліє». Оце дві потужні зброї — Святий Дух і Євангеліє. Проти них не встоїть ніхто. Тому перспектива в нас величезна, ми маємо засоби, потужніші за термоядерну зброю. Перед нами, служителями, стоїть завдання — цими засобами користуватися, їх вживати, навчитися цією зброєю орудувати.

Я вірю, що Бог дає нам чудовий шанс — покрити Україну проповіддю Євангелія. Якщо це зробимо не ми, то хто? А Господь буде нас

підбадьорювати, підтримувати, настановляти. І ці часи нашої спільноти послужать для нас зближенням з Богом. Бо всі ми потребуємо оновлення в Дусі Святому.

МІСІОНЕРСЬКА СІМ'Я

Микола Синюк
Заступник старшого
єпископа ЦХВЕУ

«І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх. І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю» (Бут. 1:27-28). **ст. 5**

ЯК НАГОДУВАТИ П'ЯТЬ ТИСЯЧ

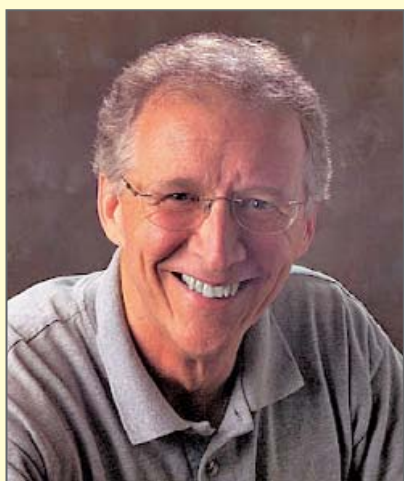
Ростислав Мурах
Старший пресвітер церков
ХВЕ Хмельницької області

«Наближалася ж Пасха, свято юдейське. А Ісус, звівши очі Свої та побачивши, яка безліч народу до Нього йде, говорить Пилипові: Де ми купимо хліба, щоб вони поживились? Він же це говорив, його випробовуючи, бо знав Сам, що Він має робити...» (Ів. 6:4-6). **ст. 3**

ДЛЯ НАС ЧИ ДЛЯ СЕБЕ?

Джон Пайпер

Яка головна мета Бога? Спробую переконати вас, що головна мета Бога — прославити Себе і вічно

радіти Собі. Інакше кажучи, головна Його ціль полягає в тому, щоб радіти Своїй славі.

Це може здатися дивним, тому що ми, як правило, краще знайомі зі своїми обов'язками, ніж з Божими задумами. Ми знаємо, навіщо існуємо: щоб прославляти Бога й вічно радіти Йому. Але навіщо існує Бог? Кого Йому любити всім серцем Своїм, всією душею Своєю, всім розумом Своїм і всією Своєю силою? Кому поклонятися? Невже ми відмовимо Йому в цих найвищих радостях? Нам аж ніяк не повинно бути байдуже до того, що для Бога понад все! **ст. 2**

БОГ ПРИХИЛЬНИЙ ДО ВДЯЧНИХ

Ми живемо у складний час. Є багато причин для того, щоб бути незадоволеними і пригніченими. Але ми маємо вибір, якими бути.

ст. 6

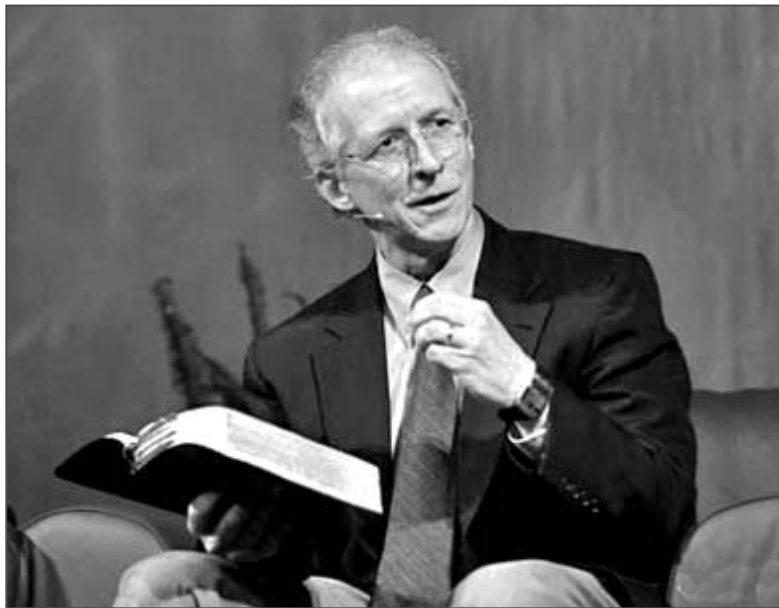
НОМІНАЛЬНЕ ХРИСТІЯНСТВО

Наше суспільство живе в найсприятливіший час, який був коли-небудь на землі. Це найкращий час для проповіді Євангелія. **ст. 7**

ДЛЯ НАС ЧИ ДЛЯ СЕБЕ?

Джон Пайпер

Друге заперечення:

ТОЙ, ХТО ШУКАЄ ВЛАСНУ СЛАВУ, НЕ ВМІЄ ЛЮБИТИ

Існує ще одна причина, з якої ми, виходячи зі свого досвіду, не любимо тих, хто шукає власної слави. Річ не тільки в тім, що в них відчувається якийсь фальш і що вони намагаються сховати свої слабкості й недоліки, але ще й у тім, що вони не вміють любити. Вони занадто стурбовані своєю репутацією, занадто поглинені спрагою похвал, і їх не занадто турбує, що відбувається з іншими людьми. Це зауваження підводить нас до біблійної причини, через яку нам здається образливим вважати, що Бог прагне до власної слави. В 1 Кор. 13:4-5 сказано, що любов не шукає свого: «Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечестно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого».

І отут, як ми вважаємо, дійсно виникає протиріччя: адже якщо найважливіше для Бога – бути таким, що прославляється і вихваляється (а Писання, по-моєму, говорить про це зовсім ясно), то як же Він може бути люблячим? Адже «любов не шукає свого». «Ради Себе, ради Себе роблю, бо як буде збезцещене Імення Моє? А іншому слави Своєї не дам» (Іс. 48:11). Але якщо Бог є Бог любові, Він повинен робити для нас. То для кого ж Бог – для Себе чи для нас?

Відповідь полягає в наступному, і я хочу переконати вас, що Він вірний. Оскільки лише Бог перевершує в славі будь-яке буття й оскільки лише Він абсолютно самодостатній, Він повинен бути для Себе – тільки за цієї умови Він може бути для нас. Якби Він перестав прагнути до піднесення Себе, ми б прогали. Його прагнення прославити Себе і його прагнення принести радість людям – це одне й те ж. Одна мета немислима без іншої. Думаю, ми переконаємося в цьому, якщо задамо собі наступне питання.

Ми знаємо, що краса, сила й мудрість Бога чудові й безмежні, тож у чому повинна виявитися Його любов до Свого творіння? Інакше кажучи, яку радість Бог може дати нам, щоб показати Свою нескінченну любов? Відповідь може бути тільки одна, хіба не так? Себе! Якщо Бог хоче дати нам все найкраще, здатне доставити нам найбільшу радість, Він повинен дати нам Себе, щоб ми споглядали Його, були в спілкуванні з Ним і раділи; Себе і не менше. «Дорогу життя Ти покажеш мені: радість велика з Тобою, завжди блаженство в правіці Твоїй!» (Пс. 15:11).

Саме для цього Бог і послав на землю Свого Сина. В Еф. 2:18 говориться, що Христос прийшов, щоб ми мали доступ до Отця в одному Дусі. А в 1 Петр. 3:18 сказано: «Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи, щоб привести нас до Бога».

Бог намагається залучити нас до Себе, щоб дати нам краще: не престиж, не багатство й навіть не здоров'я в цьому житті, а богопізнання й богоспілкування.

І от ми впритул підійшли до того, що для мене було грандіозним відкриттям і в чому захована відповідь на наше питання. Якщо Бог – найвища любов, то Він повинен дати нам те, що для нас найкраще і що здатне

заради Себе Самого роблю це», – говорить Господь. «Слави Моєї іншому не дам!».

Проповідуючи й викладаючи, я дійшов висновку, що євангельські віруючі в Америці сприймають цю істину з деяким сумнівом, якщо взагалі сприймають. Жоден з моїх синів ніколи не приносив додому з недільної школи зошит з темою уроку: «Бог любить Себе більше, ніж тебе». Але ж насправді це саме так. І от євангельські віруючі покоління за поколінням виростають у переконанні, що для Бога саме вони перебувають у центрі світобудови.

І, все-таки, ризикну припустити, що переважна більшість із вас не хотіли б зазіхнути на те місце в центрі світобудови, яке по праву належить Богові. Можливо, вам спадають на думку ще два заперечення проти того, щоб показувати Бога зосередженим на Собі. Перше: нам не подобаються люди, що поведуться таким чином, і друге: Біблія вчить, що ми не повинні так поводитися. Постараюся відповісти на ці заперечення. Сподіваюся, що при цьому мені вдасться пояснити, чому Божі ревності про власну славу безмежно важливі для вашого життя.

Перше заперечення:

НАМ НЕ ПОДОБАЮТЬСЯ САМОЗАКОХАНІ ЛЮДИ

Нам зовсім не подобаються люди, які, як нам здається, надмірно захоплені своєю майстерністю, могутністю або зовнішністю. Нам не подобаються вчені, які намагаються блиснути глибокими пізнаннями або перераховують нам всі свої останні публікації й лекції. Нам не подобаються підприємці, які без кінця розповідають про те, як розумно й розважливо вони вклали свої гроші і як їм вдається завжди залишатися на висоті, які б обвалили не траплялися на ринку. Нам не подобається, коли діти годинами з'ясовують, хто кращий. Ми не схвалюємо жінок і чоловіків, які одягаються по останній моді, а не скромно, просто й практично (якщо, звичайно, ми самі не модники). Вони одягаються так для того, щоб виглядати шикарно, відпадно, круто, стильно (або як там це, на думку світу цього, потрібно виглядати на цьому тижні?).

Чому нам все це не подобається? Думаю, тому, що у всіх цих людях відчувається якась фальш. Вони поглинені чимсь другорядним. Вони не вміють жити радістю, яку відчуваєш від того, що цінне саме по собі. Замість цього вони живуть тим, що одержують з других рук – похвалами й компліментами інших людей. Ці люди, які не вміють радіти справжнім цінностям, не викликають у нас захоплення. Ми захоплюємося людьми спокійними й упевненими, котрим не потрібні нескінченні компліменти, щоб сховати свої слабкості й одержати щось, чого їм бракує.

Само собою зрозуміло, що не може не викликати сумніву в християн будь-яке вчення, яке, як нам здається, відносить Бога до категорії таких «шукачів похвал». Але ж багатьом здається, що саме до цієї категорії відносить Бога вчення про те, що Він прагне бути Таким, що вихваляється, бажає, щоб Ним захоплювалися, і діє заради Імені Свого.

Як варто розуміти це вчення? Ми можемо із упевненістю сказати одне: у Бога немає ні слабкостей, ні недоліків у чому б то не було. «Бо все з Нього, через Нього і для Нього! Йому слава навіки. Амінь» (Рим. 11:36). Він був завжди. Все інше зобов'язане своїм існуванням Йому, а тому не може принести Йому нічого такого, що вже не виходило б від Нього. Просто кажучи, саме це й значить бути Богом, а не створеною істотою.

Отже, Божі ревності про власну славу й про людську хвалу не можуть пояснюватися тим, що Йому потрібно сховати якісь слабкості й одержати щось, чого Йому так не вистачає. Може здатися, що Він належить до категорії «шукачів похвал», але це поверхневий погляд. Він не схожий на них, а в поверхневій подібності повинне бути інше пояснення. Повинне бути щось інше, що спонукує Його шукати вихваляння Своєї слави.

Якби ви запитали чотирьох моїх синів: «Що найважливіше для вашого батька?», а вони відповіли б: «Не знаємо», я був би вельми засмучений. Але якби вони відповіли: «Нам байдуже», я був би надзвичайно вражений і розгніваний. Син не може бути байдужим до того, що для батька найважливіше. Нам не повинно бути байдуже до того, чому Бог відданий всім Своім серцем, і всією Своєю душою, і всім Своім розумом, і всією силою Своєю. То що рухає Всемогутнім? До чого Він прагне у всіх Своїх задумах?

Бог не залишив нас у невіданні. Він відповідає на це питання на кожному етапі історії відкуплення, від створення світу до кінця часів. Зупинімося на деяких найважливіших етапах і подивімося, що ж Він говорить про це.

Навіщо Бог створив нас? «Не бійся, бо Я ж із тобою! Зо сходу згромаджу насіння твоє, і з заходу тебе позбираю. Скажу півночі: Дай, а до півдня: Не стримуй! Поприводь ти синів Моїх далека, а дочки Мої від окраїн землі, і кожного, хто тільки зветься Іменням Моїм, і кого Я на славу Свою був створив, кого вформував та кого Я вчинив» (Іс. 43:5-7).

Навіщо Бог обрав Собі народ і зробив Ізраїль Своім надбанням? «Так притвердив Я до себе ввесь Ізраїлів дім та ввесь Юдин дім, говорить Господь, щоб стали народом Мені і Іменням, і хвалою та пишнотою» (Єр. 13:11).

Навіщо Бог позбавив Свій народ від єгипетського рабства? «Не зважали на чуда Твої батьки наші в Єгипті, многоти Твоїх ласк не пригадували й бунтувались над морем, над морем Червоним. Та Він ради Імення Свого їх спас, щоб виявити Свою силу» (Пс. 105:7-8).

Чому Бог знову й знову щадив Свій народ у пустелі? «Та зробив Я ради Імення Свого, щоб воно не зневажалося на очах тих народів, що на їхніх очах Я вивів їх» (Єз. 20:14).

Чому Бог не залишив Свій народ, коли той не побажав бачити в Ньому Царя й просив собі земного царя, як в інших народів? «Не бійтеся! Ви зробили все те зло, тільки не відступіть від Господа, і служіть Господеві всім серцем своїм! І не відступайте, і не йдіть за марнотами, які не допоможуть і які не врятують, бо марнота вони. Бо Господь не полишить народу Свого ради Свого великого Імення, бо зволив Господь зробити вас народом Своїм» (1 Сам. 12:20-22).

Чому Бог, виявивши Своє всевладдя, повернув Свій народ з вавилонського полону, поклавши чотири покоління за гріх? Він Сам пояснює це так: «Ради Імення Свого Я спиняю Свій гнів, і ради слави Своєї Я стримуюся проти тебе, щоб не знищити тебе... Ради Себе, ради Себе роблю, бо як буде збезцещене Імення Моє? А іншому слави Своєї не дам» (Іс. 48:9, 11).

А Єзекіїль говорить: «Тому скажи до Ізраїлевого дому: Так говорить Господь Бог: Не для вас Я роблю це, Ізраїлів доме, а тільки для святого Свого Імення, яке ви зневажили серед народів, куди ви поприходили. І освячу Я велике Ім'я Своє, зневажене серед народів, що ви зневажили серед них, і пізнають ті люди, що Я Господь, говорить Господь Бог, коли Я покажу Свою святість серед вас на їхніх очах... Не для вас Я це робитиму, говорить Господь Бог, нехай буде це вам відоме! Заشارійтеся та посоромтеся ваших доріг, Ізраїлів доме!» (Єз. 36:22-23, 32).

Чому Син Божий прийшов на землю, і чому настала для Нього та страшна, вирішальна година? «Ісус очі Свої звів до неба й промовив: Прийшла, Отче, година, прослав Сина Свого, щоб і Син Твій прославив Тебе» (Ів. 17:1). Чудовий, таємний задум – прославити Бога у всіх ділах відкуплення!

І нарешті, чому Ісус знову прийде на землю у великий день – день завершення земної історії? «... В огні полум'яного, що даватиме помсту на тих, хто Бога не знає, і не слухає Євангелії Господа нашого Ісуса. Вони кару приймуть, вічну погібіль від лиця Господнього та від слави потуги Його, як Він прийде того дня прославитися в Своїх святих, і стати дивним у всіх віруючих, бо свідчення наше знайшло віру між вами» (2 Сол. 1:8-10).

Від початку й до кінця Богом рухає одне сердечне спонукання: бути возвеличеним у славі Своїй. Від закладіння світу до кінця часів понад усе для Нього – Він Сам. У всіх чинах Своїх Він незмінно прагне звеличити велич Свого Ім'я, щоб дивувалися благодаті й могутності Його. Ревність Його за Своєю славою безмежна. «Заради Себе,

що всяка радість сама по собі переростає у хвалу, якщо не стримувати її з боязкості або з побоювання знехтувати іншим. Світ переповнений хвалою: закохані звеличують улюблених, читачі – улюблених поетів, аматори – професіоналів, футболісти й баскетболісти – свою захоплюючу гру; раз у раз хтось хвалить погоду, напої, страви, акторів, рідні школи або країни, знаменитостей минулого, дітей, квіти, гори, рідкісні марки й рідкісних жуків, а іноді навіть політиків і вчених... Міркуючи про вихваляння Бога, я не міг зрозуміти головного тільки через власну дурість: ми з радістю хвалимо, ми просто не можемо не хвалити все, чим дорожимо, але в наших відносинах з Тим, Хто є дорожчим від усього, я чомусь вважав це непотрібним.

Я думаю, ми так любимо хвалити те, що нас радує, тому що хвала не просто виражає, а доповнює радість; хвала призначена для того, щоб радість ставала досконалою. Не люб'язність спонукує люблячих без кінця говорити один одному: «Ти прекрасний», «Ти прекрасна»; просто радість неповна, якщо її не виразиш» («Роздуми про псалми»).

От у чому розгадка: ми хвалимо те, що нас радує, тому що радість не буде повною, поки не виразиться у хвалі. Якби нам не дозволили говорити про те, що ми цінуємо й звеличуємо, любимо й хвалимо, чим захоплюємося, радість наша була б неповною. Джонатан Едвардс сказав: «У хвалі – величезна частка радості... Хвала – найрадісніше заняття у світі». Тому якщо Бог дійсно для нас, якщо Він хоче дати нам все найкраще й зробити нашу радість досконалою, Він неминуче повинен прагнути до того, щоб ми Його вихваляли. Це потрібно Йому не для того, щоб сховати якісь свої слабкості або одержати щось, чого Він не має. Це потрібно Йому тому, що Він любить нас і прагне зробити нашу радість досконалою, а досконалою вона може стати тільки в пізнанні й прославленні Бога, прекраснішого від Якого немає нічого.

Бог – єдина Істота у світобудові, для Якої бути зосередженим на Собі або прагнути до власної слави – значить проявляти найвищу любов. Для Нього піднесення Себе – це найвища чеснота. Коли Він робить все «для похвали слави Своєї», Він зберігає для нас і дає нам те єдине у світі, що може вгамувати нашу спрагу. Бог – для нас, і тому Він був, є й буде насамперед для Себе. Прошу вас, не обурюйтеся при думці про те, що Божя любов насамперед звернена на Нього Самого. Навчимося розуміти, що в цьому – джерело нашої вічної радості.

Олена Коваль із церкви ХВЄ м. Тернополя визнана найкращим вчителем предметів духовно-морального спрямування

Національний університет «Острозька академія» за підтримки Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України та Українського Біблійного товариства провів Всеукраїнський конкурс «Учитель року з предметів духовно-морального спрямування». Конкурс тривав з 24 по 25 лютого. У ньому взяли участь вчителі, що викладають «Етику», «Основи християнської етики», «Християнську етику в українській культурі», «Етику: духовні засади», «Людина і світ», «Людина і суспільство».

«Пропагуючи християнську етику і мораль, Україна може стати прикладом для інших країн, – впевнений ректор Острозької академії Ігор Пасічник. – Наразі Європа більшу увагу звертає на матеріальний достаток. Тому ми не можемо орієнтуватися лише на європейські цінності, ми повинні сформулювати свої».

Як один із членів журі на конкурс був запрошений керівник відділу освіти Церкви ХВЄ України Віктор Вознюк. На відкритті конкурсу, звертаючись до присутніх, Віктор Володимирович прочитав уривок із книги Приповістей Соломона 24:11: «Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться» і зауважив: «Ми щиро дякуємо всім вам, шановні вчителі, за те, що ви є рятівниками молодих сердець. Незважаючи на виклики сьогодення, пов'язані з гендерною політикою та ювенальною юстицією, ви на власному ентузіазмі рухаєте Божу справу».

Керівник відділу освіти ЦХВЄУ побажав успіху конкурсантам в особистому житті і наголосив, що праця, яку звершують вчителі, торкається питань вічності.

А переможцем конкурсу стала Олена Коваль, яка є членом церкви ХВЄ м. Тернополя. Організатори сподіваються, що їм вдалося привернути увагу широкої науково-педагогічної та батьківської громадськості до предметів духовно-морального спрямування. Професор Василь Жуковський впевнений, що такі конкурси сприятимуть професійному становленню вчителів предметів духовно-морального спрямування.

Прес-служба відділу освіти ЦХВЄУ.

ЯК НАГОДУВАТИ П'ЯТЬ ТИСЯЧ

Ростислав Мурах
Старший пресвітер церков ХВС
Хмельницької області

«... Пилип йому відповідь дав: І за двісті динаріїв їм хліба не стане, щоб кожен із них бодай трохи дістав. Говорить до Нього Андрій, один з учнів Його, брат Симона Петра: Є тут хлопчина один, що має п'ять ячних хлібів та дві риби, але що то на безліч таку! А Ісус відказав: Скажіть людям сідати! А була на тім місці велика трава. І засіло чоловіка числом із п'ять тисяч. А Ісус узяв хліби, і, подяку вчинивши, роздав тим, хто сидів. Так само і з риб, скільки хотіли вони. І, як наїлись вони, Він говорить до учнів Своїх: Позбирайте куски позосталі, щоб ніщо не загинуло. І збрали вони. І дванадцять повних кошів наклали кусків, що лишилися їдцям із п'яти ячних хлібів. А люди, що бачили чудо, яке Ісус учинив, гомоніли: Це Той справді Пророк, що повинен прийти на світ! Спостерігши ж Ісус, що вони мають замір прийти та забрати Його, щоб настановити царем, знов на гору пішов Сам один» (Ів. 6:7-15).

Ми цю проблему вирішуємо через домашні групи. Таким чином до 40 відсотків членів наших церков задіяні у служінні. Звісно, це не панацея. Треба шукати нові відповіді. Напевно, кожному з нас, служителів, варто мати свого Тимофія і свого Тита. Кожен із нас має готувати нових служителів, а ті, у свою чергу, нових і так далі.

Ще одна проблема – відвідування зібрань на тижні. Як правило, серед тижня зібрання відвідують 30 відсотків загальної кількості членів. Одна з причин – ми настільки завантажуємо людей служіннями в церкві, що їм нема коли служити не спасеним людям. І все служіння може зводитися до служіння всередині дому молитви. Якщо кожен день протягом тижня у нас проводяться якісь служіння, то варто подумати, чи не об'єднати два в одне, щоб вивільнити час на благовіст, на індивідуальні спілкування.

Одна з причин поганого відвідування зібрань на тижні – те, що на наші землі потихеньку прийшов капіталізм. І власник вимагає і по 10, і по 12 годин робочого дня. І так будує роботу, що людина додому йде, як вичавлений лимон.

У команді Ісуса Христа були чітко поставлені аналіз, облік і звітність. 12 кошиків, п'ять тисяч людей, 153 рибини в сітях. Нам треба час від часу зупинятися і робити аналіз. Тоді видно динаміку нашого руху і розвитку.

Христос каже: «Дайте їсти їм ви». Усе, що робить Ісус, Він робить через церкву. А звідси випливає необхідність підготувати кадрів, запровадження нових форм і методів роботи, стовідсоткового задіявання всіх членів церкви. Необхідність доброї духовної поживи, яка відповідає обставинам і часу. Це нас і підбадьорює, і зобов'язує.

Христос знає, в яких обставинах ми працюємо, в якому суспільстві живемо. Знає політичну обстановку, і Він не проти нас, Він за нас. У Нього є мудрість для нас, і Він знає, як вирішити всі наші проблеми.

І Пилип, і Христос дивилися на одну і ту ж проблему. Погляд людський бачить, що і 200 динаріїв не вистачить, аби розв'язати проблему. А Христос знає, що треба робити. І це дуже підбадьорює.

Світ нині сходить з розуму. Ми дивимось на людей і думаємо: достукатися до них вже неможливо. Усі їх бажання і наміри – це зло повсякчас. А Христос бачить тих, хто вже так наївся того багна гріховного світу, що ситий по горло, і хоче іншого життя – життя з Богом і в Бозі.

«Говорить до Нього Андрій, один з учнів Його, брат Симона Петра: Є тут хлопчина один, що має п'ять ячних хлібів та дві риби, але що то на безліч таку!». Важливо задіявати весь спектр духовних дарів. Як правило, основну увагу ми приділяємо дарам, описаним у 12-му розділі Першого послання до коринтян. Але у 12-му розділі Послання до римлян починаючи з шостого вірша описуються дари благодаті, або, як їх ще називають, дари Отця. Як важливо задіявати їх всіх. І це наша відповідальність – бути шукачами перлів, вміти побачити в людині дар і допомогти їй зайняти те місце в церкві, яке максимально відповідає її даруванню від Бога. Вміти бачити дари, описані в Посланні до ефесян: дари апостола, пророка, євангеліста, пастора, вчителя.

Іноді помилково вважають, що проповідувати – це дар, а бути пастором – ні. Така думка не відповідає Писанню. І дар пастора повинен контролювати дар пророка, а не навпаки.

Важливо зберігати баланс духовних дарів. І те, що ми маємо, треба віддати в руки Ісуса. Він знає, у кого який дар. На гору Ісус брав Петра, Якова та Івана. Але коли потрібно було розсадити і нагодувати людей, фігурують Андрій і Пилип.

Усе, що по силі чинити нашої руці, чинімо. Якщо ми не зробимо своєї частки роботи, Господь не буде робити Свою. Хліб і риба в моїх руках – це бутерброд. А в руках Ісуса це пожива для п'яти тисяч людей. Камінь у моїх руках – це можливість прогнати собаку. А в руках Давида – це перемога над цілою армією. Палиця в моїх руках може допомогти збити горіх чи дістати яблуко. А в руках Мойсея вона розділила море. Отож все залежить від того, у чиїх це руках.

в деяких питаннях самотужки. І вони потребують від нас поради.

Отож друге, що вирізняло служіння Ісуса Христа, – це сила слова.

Третє – Його служіння супроводжувалося чудами, ознаками і знаменнями. Бог завжди супроводжує служіння дарами. Так написано в Діях святих апостолів. Коли ми служимо, тобто робимо перший крок, далі Бог супроводжує наше служіння. Якщо не проявляти ініціативи, нічого не робити, то не буде і ніяких духовних проявів. Тільки коли ми організуємо молитву, Бог буде давати пророче слово. Коли ми молимося за хворих, кладемо руки, мастимо оливою, Бог супроводжує наші дії.

Наступне і дуже важливе – любов до людей. Члени наших церков інтуїтивно відчують, чи пастор їх любить. Вони легко можуть простити йому відсутність якихось знань, брак компетенції в чомусь, але брак любові не замінить нічим.

Далі: Ісус Христос завжди чинив волю Отця. Він не розпоршувався, не зосереджувався на зціленні чи на вигнанні демонів. Він пильнував, щоб виконати всю волю Отця.

У нас сьогодні дуже багато ідей, закликів, планів, проєктів, і чим далі, тим їх ставатиме більше. Тому кожна церква повинна визначитися з тим, на чому вона зосередиться, на чому сфокусує свої зусилля і в яких напрямках буде працювати. Бо кожна церкву Господь веде в певному напрямку. Насправді нині існує велика небезпека розпоршутися в проєктах, планах та ідеях. От у тій церкві таке є – і ми робимо. А чи є можливості, здібні люди, потреба – не думаємо. Є служіння, до яких потрібно дорости. Не треба хапатися за все одразу.

«А Ісус, звівши очі Свої та побачивши, яка безліч народу до Нього йде, говорить Пилипові: Де ми купимо хліба, щоб вони поживились?». Служіння завжди пов'язане з великою працею, турботою і відповідальністю. Чого коштувала Марії відповідь ангелу: «Я ж Господня раба. Хай буде мені за словом твоїм». На які випробування вона погодилася. Ми знаємо це з Божого Слова. Кожен муж, який давав згоду стати Божою посудиною, можна сказати, підписував собі вирок. Тому кожного разу, коли ми кажемо: «Господи, ми хочемо бути посудиною у Твоїх руках», треба усвідомлювати, що це завжди праця, відповідальність, великі турботи і навіть випробування.

Бажаючи нагодувати п'ять тисяч, бажаючи Божих чудес у служінні і житті, ми маємо бути готові платити ціну. Ціною можуть бути втома, обмаль часу для сім'ї і особистих справ, випробування. Це тільки деякі «імпорتنі» проповідники думають, що пастор може жити без сліз. Насправді в житті служителя не бракує моментів, коли

ти просто вмиваєшся слізьми.

Кожен з нас розуміє, що Христос не міняється, але міняється час, міняються люди, міняється суспільство. І вирішити сьогоднішні проблеми вчорашнім хлібом неможливо. Нам потрібен свіжий хліб від Господа. Ми маємо необхідність зробити аналіз того, куди рухається наше суспільство. Можливо, настав час змінювати церковні структури, започатковувати служіння, яких не було раніше. Наприклад у нашій області один брат відповідає за церковно-державні відносини. Це людина, яка справді перебуває на своєму місці, настільки глибоко він занурився у своє служіння. А раніше в такому не було потреби. Він має хист говорити з людьми, які сидять у владних кабінетах, і знаходити з ними спільну мову для того, щоб вирішувати актуальні для церкви питання.

Можливо, настав час поставити на служіння братів, які займалися б вирішенням різного роду «скандальних» питань, питань бізнесу, врегулюванням сімейних конфліктів... Сьогодні диктує нам нові умови. Щось треба запровадити, щось переглянути і вдосконалити. Скажімо, ніні цілком серйозно постає питання про Інтернет-церкви. Нащо витрачатися на дорогу, тратити час на добирання, коли можна включити комп'ютер і почути проповідь. Не треба навіть з кімнати виходити. Такі реалії сьогодення. Тому Божі благословення завжди пов'язані з турботами.

Сьогодні ніхто не б'є на сполох у зв'язку з Інтернетом. Питання в тому, що це треба врегулювати якомога швидше. Відмовитися від цього ми вже не можемо. А якщо так, то маємо навчитися в цьому працювати. Маємо застерігати людей від небезпек і навчати їх. Це непроста справа. Майже кожен член церкви має доступ до Інтернету. Адже Інтернет – це не тільки нові проблеми, це й нові можливості.

«А Ісус, звівши очі Свої та побачивши, яка безліч народу до Нього йде...» Хочемо ми того чи ні, але п'ять тисяч до нас прийдуть. Якщо не п'ять тисяч людей, то п'ять тисяч проблем. І на них треба мати від Господа відповідь. Треба мати хліб, щоб ці питання розв'язати.

Сьогодні розпочався тотальний наступ на Божі цінності. І це при тому, що більшість – за нами, а не за тими морально розбещеними людьми. Просто вони активні. Історію завжди вершили нахабні, активні, крикливі меншини. Більшовики насправді не були більшовиками. Але так зуміли закрутити справу, що перемогли.

Так само й сьогодні нечестивих людей не більшість, просто вони активні і дієві, вони наче з самого пекла черпають свої сили, щоб вершити свої злі справи. Але більшість за нами. І те, що нам по силі, ми

маємо робити. Решту зробить Бог.

Тотальний наступ на Божі цінності – це зовнішній вектор отих п'яти тисяч проблем. Наступне – інертність суспільства. Людей сьогодні вже ніщо не цікавить. Вони настільки змучені політикою, рекламою, реаліями сьогодення, що нічого слухати вже не хочуть. Тому варто думати про інші форми євангелізації, ставлячи акцент на індивідуальному євангелізмі, на побудові стосунків. Те, що раніше працювало, сьогодні не працює. Люди втомилися.

Ще один термін сьогодення – віртуалізація. Люди проводять час в віртуальному світі, нехтуючи живим спілкуванням. Як, де і коли можна їх досягнути?

Внутрішній вектор – відособлення в церквах. Кожен із пасторів дбає, аби в церкві не було розділення. Але розділення пробралось до нас з того боку, звідки ми його і не сподівалися. Люди розділилися між собою. Рідко хтось ходить до когось в гості. Немає спільностей. Це новий виклик. Чим більша церква, тим більше губиться в ній особистість. Тому особисто я вважаю, що краще мати п'ять церков по сто чоловік, ніж одну на 500. Зауважте: великі церкви зупинилися на рівні 1000 – 1200 членів. І хоча кожного року хрестять, кількість членів не зростає. Люди перетікають у менші церкви, туди, де трохи більше можливості зав'язати з кимось спілкування.

Ми у Хмельницькому виробили формулу: 250 мінус 50 плюс 1. Якщо церква доростає до 250 осіб, відділяємо 50 в нову церкву і даємо одного служителя. Статистика засвідчує, що найефективніша та церква, кількість членів якої сягає 120 - 150 осіб. Таку кількість людей може опікувати один пастор.

Можливо, варто подумати про те, щоб народжувалися нові церкви. Кажуть, що коли наші доми молитви заповнені на 80 відсотків, туди вже важко прийти невіруючій людині. Бо вільними, як правило, залишаються місця спереду, і невіруючі люди не хочуть туди сідати. Тому коли дім молитви наповнений на 80 відсотків, можна починати другий потік. Або нову церкву.

За таким принципом діяв наш попередній єпископ. І в результаті у невеличкому Кам'янці ми маємо п'ять церков. І одна дочірня церква вже викупила ділянку для своєї дочірньої церкви.

Церкви наповнені сьогодні інертними людьми. Як правило, працюють 10-12 відсотків членів. Рідко де – 20 відсотків. І служіння Богові більшості віруючих людей зводиться до того, що вони приходять на зібрання і, в кращому разі, дають пожертвування. А якось конкретного служіння не несуть. Це виклик для нас, служителів. Як задіяти більше людей?

«Ісус у силі Духа вернувся до Галілеї, і чутка про Нього рознеслась по всій тій країні. І Він їх навчав по їхніх синагогах, і всі Його славили. І прибув Він до Назарету, де був вихований. І звичаєм Своім Він прийшов дня суботнього до синагоги і встав, щоб читати. І подали Йому книгу пророка Ісаї. Розгорнувши ж Він книгу, знайшов місце, де було так написано: На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання. І, книгу згорнувши, віддав службі й сів. А очі всіх у синагозі звернулися на Нього. І почав Він до них говорити: Сьогодні збулося Писання, яке ви почули! І всі Йому стверджували й дивувались словам благодаті, що линули з уст Його. І казали вони: Чи ж то Він не син Йосипів?» (Лк. 4:14-22).

Ісус показав Своім власним життям, що таке місіонерство. Він прийшов на цю землю за дорученням Отця. Це підстава для нас – ми не самі стаємо пасторами, нас ставить Господь. Не самі ми вирішили бути місіонерами – у нас має бути серйозна юридична і духовна підстава. Нас Хтось послав. Ісус не соромився це визнавати в розмові з юдеями – найтвердішими людьми щодо віри. І я боюся, аби ми часом не перетворилися на таких юдеїв, бо то найтвердіший ґрунт. Але, незважаючи на затверділість сердець дочок і синів Авраама, Бог не змінив Свого курсу, ні на йоту не змінив Свого заповіту. І велике щастя для єврейського народу і для нас, що Бог незмінний.

А наша позиція – така, як кажуть в народі, як кривий гуляє. Історія ізраїльського народу завжди була зигзагоподібна. Один цар викидає ідолів, наvertsає народ до Бога, другий робить неугodne в Божих очах.

Ісус знав все, що думають люди. І Він тримав Своє лице, як кремін, і не звернув з дороги. Це для нас взірець. Не дивомось, що наш народ такий зіпсутий, що українці люблять пити, красти, обманювати, користюлюбні, а за хабарами – перші в Європі. Наша місія особлива. Так, як Ісус був посланий з конкретною ціллю, послані і ми. Ісус сказав про Себе: «На Мені Дух Господній». Це і є відправна точка нашої місії. Так би хотілося, щоб наше серце теж могло повторити ці слова.

Ісус знав, що Він каже. Він розумів, що слова, які Він читає, належать Месії. Тому юдеї і стривожились: Він син Йосипа, а такий текст прочитав.

Про нас теж не всі добре відзиваються. Ми теж можемо почути: «А хто ти такий...» Це дуже ранить. Але на нас має бути непробивний жилет, броня – Дух Господній. І якщо ми будемо знати, Хто нас поставив на працю, це нас не ранить, не зачепить, не травмує. Деколи так хочеться сльозу пустити за собою – біймося цього. Біблія так не вчить. На кожного з нас покладена місія. Велика, відповідальна. Не штука народити дитину – а потім скільки з нею клопоту. Не штука посіяти – треба ще зібрати врожай і зберегти. У кожного своя, Богом передбачена місія. Ісус – Глава всіх місіонерів. Ідеї головного Місіонера мають передавати ті, на кому сьогодні Дух Господній.

Дорогий брате, ти не сам працюєш. З тобою незримо у тих бідних селах, тих хатах Начальник всіх місіонерів Ісус Христос. Він дав гарантію і поставив печатю, залишаючи цю землю. Він сказав: «Ось Я з вами аж до кінця віку». Він вірний.

Ми часто керуємося емоціями – є емоції, є Господь, нема емоцій – десь Господь пішов. Незалежно від того, є хмари чи нема, сонце свою роботу робить. Наш Господь є тим сонцем правди, ми ходимо під його промінням. Важлива відправна точка кожного місіонера, кожного служителя – на мені Дух Господній. У цьому сіль. У цьому секрет сили. Без цієї сили Ісус ніде не йшов, нічого не робив. На Ньому було спеціальне помазання з архіважливою ціллю – спасати людей, рятувати тих, хто гине.

Ми всі хотіли би мати силу. Нас більше захоплює місія зовнішня. Але я рекомендую працювати в двох напрямках – хай Божий Дух працює і на зовнішню місію, і на внутрішню – в нас самих. Не робімо перекосів. Дбаймо про свої особисті відносини з Богом. Бо потріскають колеса. В Ісуса все було збалансоване. В нас також має бути баланс. Ісус для нас – взірець у цьому.

Наступний важливий момент. «Бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання». У цьому тексті особлива увага звернена до кожної

ВІДПРАВНА ТОЧКА

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЄУ

людини персонально. У Бога немає натовпу. Він ніколи не звертається: «Ей, ви...» Він кожну Свою вівцю називає по імені.

Цей текст висвітлює, що для Бога дорога кожна душа. Тому звертаймо увагу на людей, які приходять у наші домів молитви. Приділяймо їм увагу. На це нам Бог дав Своє помазання.

Дух Господній відрізняв Ісуса від усіх, хто оточував Його. Приходить до Нього грішниця і блудниця в домі Симона прокаженого, припадає до Його ніг і плаче, цілує святі ноги і витирає своїм волоссям. У її душі була величезна рана, вона відчувала нестерпний біль, тому що гріх завжди ранить, завдає болю, приносить дискомфорт, ганьбу і хаос. І її потягнуло до Ісуса. Вона нічого не казала, тільки, як той спрагнений олень до джерела, припала до святих ніг. Вона щось відчула, тому що Дух Господній був на Ісусі Христі.

Ставлення Ісуса до таких людей – взірець для всіх нас. Там, де нема помазання, там відіпхнуть, там скажуть: «Якби Він знав, яка жінка торкається Його...» І всі засудили Ісуса.

Тому дуже важливо мати Духа Господнього на собі. А цей Дух – люблячий і милостивий. Ми, п'ятидесятники, іноді маємо з цим проблеми. Молиться людина на мовах, всіх перекикує, і значить, вона така духовна, як і голосні зібрання – особливо духовні. А я в цьому сумніваюся. Дух Господній – це не емоції, це не щось голосне і крикливе. Дух Господній – це Особистість, Яка сходить з неба, бажаючи переіменувати вас і мене в образ Ісуса Христа.

Наші попередники наробили багато помилок, доказуючи свою духовність, сперечаючись. А Ісус ніде не сперечався, хоча мав у мільйон разів більше підстав доказувати Свою духовність. Бо духовність не доказується, духовність виявляється – у поведінці, у характері, в особливому ставленні до людей. До тих убогих духом, яких багато бачимо на сторінках Євангелія. Один із них на дерево заліз – багатий на гроші, але духом вбогий. «Злізай, Закхею, Мені потрібно бути в тебе вдома». Ісус не казав: «Ти хабарник, корупціонер, стаття по тобі плаче...» Ось що значить Дух Господній. Помазання Святого Духа завжди потрапляє в десятку.

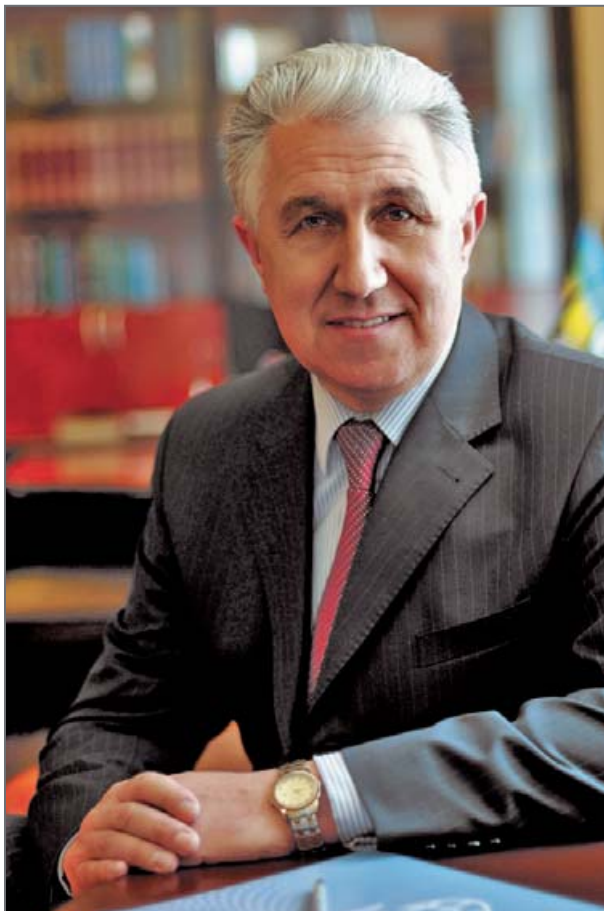
Ісус не згадує про його гріхи, його аморальність, а люди ззаду тут як тут. Він до грішного мужа на гостину зайшов. Вже статтю Йому шиють, вже діло відкрили. Вони не знали, що місія Ісуса – звіщати вбогим Добру Новину.

Брати дорогі! Нам доручена потужна справа – звіщати всім людям: католикам, православним, віруючим, невіруючим Добру Новину, у центрі якої – Ісус Христос.

Вбогі духом – це люди, які перебувають в пошуку, які можуть мати все, але не мають спокою, їм чогось бракує, вони відчувають всередині пустоту. Для таких людей прийшов Ісус. Самоправедних людей, людей, які собою задоволені, навряд чи торкнеться Божо благодать. Їм не потрібні Помазанець Божий – з ними і так все в порядку.

Згадаймо притчу про сіяча. Посіяне при дорозі – ті, хто слухає і не розуміє. Я думав над цим текстом. Слухає і не розуміє. Цікаво, чого не розуміє? Може, то Бог не дав йому розуміти? Друга думка приходить – Бог не може так зробити, Він любить всіх людей. То чому та людина слухає і не розуміє? Я думав над цим, думав, і потихеньку мені почало відкриватися: бо такі люди не хочуть розуміти. Вони не потребують Слова. Не цінують його. Вони самодостатні, їм не цікавить Бог, не цікавить правда.

А вбогі духом – я вірю, що в Україні їх мільйони, – вони слухають годинами, вони спрагли Божого Слова. І нам випала велика честь – отримавши благодать Святого Духа, звістити їм Добру Новину. Прошу вас, дорогі брати, пильнуймо, аби ми не загубили ту силу, не всохли, як старі бурдюки. Бо там, де засохло, починається тертя. Енергія йде вже не в колеса, а у свиток. Суперечки, претензії різні... Біймося, щоб від нас не відступив Дух Господній. Бо є приклади, коли людина довгі роки проповідувала, Бог діяв через неї, і вона розслабилася, вона вже з Богом так, як з панібратом. Це небезпечна річ. В момент, коли зникають благоговіння і страх перед

Богом, приходить криза і людина падає. Людина почала працювати не на авторитет Божий, а на свій авторитет. Якщо Бог дав тобі помазання проповідувати, дякуй Богові, не роби з того політики. Я знаю людей, яким Бог довірив великі речі і дав особливе завдання, але я не бачу їх в братстві. Вони зразу відокремлюються. І в цьому їхня величезна помилка. Вони починають величатися, думаючи, що не даремно Бог через них щось робить. Вони працюють вже не на збудову Церкви, а на себе. Кінець таких діячів буде трагічний. Бо помазання Бог дав не для того, щоб Ісус людей чудесами дивував. Його ціль – спасати людей, рятувати вівцю з пащі лева, а не хизуватися, мовляв, я Голіафа «замочив».

Хай би Бог через нас всіх потужно діяв чудесами й ознаками, але аби ми не звернули, куди не треба. Бо при Божому помазанні залишається в силі людський фактор. Давид був помазаним Божим, Бог робив через нього великі справи, але людський фактор вилізав, як шило з мішка, завдаючи Давидові величезного болю і викликаючи ріки сліз. Ми маємо вчитися на негативних персонажах Біблії і на позитивних. Але ідеальним взірцем для всіх нас залишається Божий Син.

Ісус прийшов на землю не збирати лаври, не дивувати людей, не на шоу, не для чогось пустопорожнього – Отець послав Його з конкретною ціллю. І результат цього – кожен з нас. Ісус прийшов, щоб розірвати ланцюг рабства. Бо найцінніше для Бога на землі – це людська душа. Ради неї Він послав Свого Сина. Ради неї був помазаний, щоб врятувати її.

Це має жити в серці кожного служителя. Ми маємо дорожити кожною овечкою. Пресвітер має пам'ятати всіх. Має жити цим, думати про це. Молитися про це, йти до людей, знати їхні потреби, реагувати на їхні запити. Це ваша місія, Бог помазав вас, аби ви допомагали пораненим, давали добрі консультації. З любов'ю. Не треба бити овечку – вона і так ледве на ногах тримається. А пастор може іноді вжити владу там, де не треба.

Ми відповідальні за те, щоб правильно виконувати свою місію. Ісус сказав, що прийшов звіщати вбогим Добру Новину. А людина сама вирішує, прийняти чи не прийняти. Прийшов, щоб проповідувати визволення (а не визволяти насильно). Відомий проповідник Пейсті казав: «Навіщо алкоголіку рай? Там горілки нема». Ви не визволите людину, якій подобається рабство, яка любить болото, якій там гарно і тепло. Але коли людина волає про допомогу і тягне руку, а ми можемо їй допомогти, хіба це не наша місія – простягнути їй руку? Проповідувати визволення, показати, що є вихід, є Визволитель, є інша форма життя – прекрасна, чиста, свята. Але це має відображатися в нашому особистому житті.

«Проповідувати незрячим прозріння». Незрячий сам повинен захотіти прозріти. Ісус насильно нікого не зцілював. Вартимей лементує. Йому наказують замовкнути, а він далі кричить. «Що ти хочеш», – запитує його Ісус. «Хочу бачити». Конкретне питання – конкретна відповідь. І Вартимей прозрів.

Скільки незрячих сьогодні в Україні, скільки засліплених релігійним фанатизмом, духом матеріалізму... У наші церкви починає пробиратися дух блуду, дух розлучень. Хто протистоятиме цьому? Отій всій гріховній мафії? Ми.

Це духовна справа. Неможливо закрити двері на замок, сказавши: «Шановні, не робіть гріха, бо будете в пеклі». Це не працює. Потрібне помазання Духа Господнього. Тому що проблеми в людей духовні, сліпота духовна, кайдани духовні.

Ми маємо золотий резерв – нашу молодь. Її треба зберегти від духа блуду. Моральний вчинок, зроблений в молодості, як шрам, залишається на все життя. Про це треба проповідувати, про це треба молитися, поставити цьому заслон, працювати з молоддю, щоб наша молодь пережила Божу силу і була здатна протистояти похоті. Інтернет нині є великою пасткою для позбавлених духовної сили молодих людей. Він може завести в дуже великі хаші.

Написано, що перед приходом Ісуса через розріст беззаконня в багатьох охолоне любов. А любов Божою вилася в наші серця Духом Святим. Ось у чому секрет. Чому зменшується любов? Тому що гасне Божою сила. Пробоїни в серці, пробоїни в церкві і найгірше – пробоїни в житті служителя Божого.

«Відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання». Іноді в проповідях такого негативу наговорять, так на людей натиснуть, ще й прикладів звідкись наберуть, що люди, бідні, сидять і не знають, що далі робити. Їм говорять правду, але ця правда не буде, не піднімає людей, не допомагає розправити крила, навпаки, всі сидять, як мокрі кури. У нас з вами рік Господнього змилювання. Як би гріх не торжествував, ми маємо право заявити: сьогодні рік Божої амністії. Грішнику не треба говорити про його гріхи – він сам томиється. Сліпий знає, що він сліпий, а кривий – що він кривий. Покажіть їм вихід – а він в Ісусі Христі. Ісус – дорога, правда і життя. В бурхливому життєвому океані не забудьмо, що в ковчегу з нами наш Месія Ісус Христос. І нехай наша віра ніколи не слабне.

Місію, яка була покладена на Ісуса, Він виконав на сто відсотків. Але вона виконується і донині. Бо і нині є сліпі духовно, є полонені, замучені, нещасні люди. Але ця місія сьогодні лежить на Церкві Христовій, на Тілі Його, на вас і на мені. Діяльність Ісуса на землі була обмежена трьома з половиною роками. Але наступні дві тисячі років Його учні брали цю місію на себе. Бо, перш ніж воззестити, Ісус сказав до учнів: «Ідіть...» Як Його Отець послав, так і Він посилає.

Куди вони мають йти? По цілому світові. Наше місіонерське поле – цілий світ. Святий Дух передає в наші серця програму Ісуса. Ідімо там, де біда. Несімо Боже Слово. Люди так потребують його. Люди у світі не мають виходу. Вони не бачать світла в кінці тунелю. А ми помазані Божим Духом, ми скуштували правди Божої, спробували, який добрий Господь, і нам дані величезні благословення, на нас покладена відповідальна місія – щоб показувати людям, де вихід.

Нам даний Святий Дух, щоб ми змінювалися всередині, змінюючись в образ Ісуса. Це наша внутрішня місія. Щоб ми гарно вдома жили, щоб через нас жінки не плакали. Щоб ми правильно виховували своїх дітей. Бо «хто не дбає про своїх домашніх, той гірше невірний». Помазання налагоджує порядок в сім'ї і в душі. І тоді починається зовнішня місія – іншим свідкувати, іншим проповідувати, за інших молитися...

Коли в нас буде ця гармонія, я вірю, що наші церкви примножаться. І багато нових людей навернеться до Бога. Тому насамперед молимося за самих себе, шукаймо, де ми відступили від першої любові, де, може, зійшли з рейок Писання, забули про свою молитовну кімнату, в якій повинні молитися тет-а-тет. Шукаймо Божого лица. Сьогоднішнє благословення призначене на сьогодні. А завтра ми знову потребуватимемо хліба і води. Церква Христова, яка втратить силу, перетвориться на релігійну організацію з гарною назвою. Але це нас не зробить духовними. Найгарніші програми не зроблять духовними. Важливо, щоб душа церкви була здоровою. А душа церкви – це присутність Господа серед нас.

Я вірю, що в ці останні дні Господь хоче підтвердити проповідь Свого Слова чудесами і ознаками. Бо Він не змінився. Але, можливо, ми ще до цього не готові. Бо коли до нас почнуть масово йти люди, працювати з ними – це тяжкий труд. Може, Господь готує нас сьогодні до того. Готує, щоб ми були готові приймати цих духовних біженців, зігріти їх і допомогти. Продовжити місію, яку розпочав на землі починаючи від синагоги в Назареті наш Спаситель. А коли в нас немає руху вперед, щось треба поправити. Щось треба з себе скинути. Десь треба впокоритися, десь змалити, десь сказати: «Брате, прости». Бо воля Божою – освячення наше. Кожна церква має бути оазисом Христовим, а не пустинею. У кожній церкві Бог хоче діяти. А ми можемо або сприяти цьому, або стати впоперек, як шлагбаум.

Хай Боже помазання вбереже нас від того, аби ставати поперек волі Божої. Бо з Богом жартувати не можна. Не робімо з наших церков резервації. Хай нами рухає Боже помазання. Коли в наших церквах будуть бити джерела живої води, ми побачимо чудеса. Європа нині чекає на наших місіонерів.

«І промовив Господь до Аврама: Вийди зо своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу. І народом великим тебе Я вчиню, і поблагословлю Я тебе, і звеличу ймення твоє, і будеш ти благословенням» (Бут. 12:1-2).

«А назавтра Агріппа й Верніка прийшли з превеликою пишнотою, і на залю судову ввійшли разом з тисяцькими та значнішими мужами міста. І як Фест назвав, то Павло був приведений» (Дії 25:23).

У цих текстах мова йде про сім'ю. Перший текст ми часто цитуємо, коли даємо шлюбні настанови, підкреслюючи, що сім'я була найпершою божественною конституцією на землі. Саме через сім'ю Бог працює і діє на землі. З Едемського саду і досі Бог через сім'ю звершує Свої плани. Більше того, у Бога не було іншого шляху, аби привести на світ Ісуса Христа, як тільки через сім'ю.

Другий текст оповідає про Авраама, сім'ю якого по праву можна назвати місіонерською.

У третьому процитованому вище тексті мова йде про сім'ю політика. З великою пишністю, як і подобало таким поважним людям, з помпезністю і вишуканістю виходить ця сім'я на люди.

Мабуть, кожному доводилося тримати в руках стодоларову купюру. Як правило, на банкнотах зображені президенти. Але Бенджамін Франклін не був президентом. Він був 15-тою з 17 дітей у сім'ї і людиною, яка внесла величезний вклад в розвиток економіки, культури та інші суспільні сфери США. Людиною настільки значимою, що його портрет був увіковічений на банкноті.

Ще одне подружжя просто вражає мене. Марія Складовська була полькою, її чоловік П'єр – французом. Марія виросла бідній сім'ї і змалку відчувала велику спрагу до знань. Спочатку її сестра бавила дітей, щоб заробити гроші на навчання сестри, потім Марія оплачувала навчання сестри. Але мова не про це. Подружжя Кюрі зробило величезний внесок у вивчення хімічних елементів, зокрема урану. Науковий подвиг цієї сім'ї вражає. У примітивних побутових умовах вони переробили вісім тонн уранової руди, щоб з них виділити одну соту грама нового хімічного елемента – радію. Це було величезне наукове відкриття. Наукове товариство США як відзнаку подарувало їм один грам чистого радію, який Марія носила на грудях, мов талісман, не підозрюючи, що цим вкорочує собі віку.

Є й інші сім'ї, які вражають. Про них розповідає Біблія. Скажімо, сім'я Авраама. Бог сказав йому вийти з землі, в якій той жив, і йти в землю, яку Він покаже. І Авраам пішов. Пішов, не знаючи куди, просто довірившись Богові.

Сім'я – це двоє людей, поєднаних любов'ю. Сім'я місіонерська – це двоє людей, поєднаних любов'ю і місіонерською ідеєю. Так, як сім'я Кюрі була поєднана ідеєю науки, ще хтось – ідеєю політики, спорту, ще чимсь.

Ідея місіонерства належить не керівникам відомих всесвітніх місій, не єпископам, навіть не Церкві Христовій – ця ідея належить Богу, Він – її Автор. Знаючи, що чекає Його творіння, яке відступило, опинилося в полоні гріха, беззаконня і всякої неправди, Бог готував Свій план. У Нього були різні люди. Про Авраама ми вже згадували. Були патріархи, був народ Ізраїлю, були нечестиві язичницькі царі, яких Він використовував для здійснення Своїх планів. Написано, що Бог багато разів і різними способами говорив в минулому через пророків, а в останні дні говорив через Христа. Власне, Господь Ісус, прийшовши на землю, втілює божественну ідею Святого Отця – створення на землі Церкви Ісуса Христа.

Безумовно, ми розуміємо, що Бог може використовувати і ангелів – це Його слуги, які охоче виконують Його волю. Але Всемогутній Бог воліє скористатися людиною. Ангел каже до Корнілія: «Пошли людей в Йоплію, там Петро скаже тобі слова, якими спасешся ти і весь твій дім». Хіба ангел не міг сказати ті самі слова? І Корнілій набагато краще міг сприйняти їх від ангела, ніж від якогось там рибалки, який невідомо де перебував. Але в Бога такий намір. Він вирішує діяти через людину.

Яким же чином формується людина як особистість із місіонерською ідеєю? Ще раз повторимо, що ідея ця походить від Бога. Пригадуєте – «Споконвіч було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було спокоєнвіку. Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього... Був один чоловік, що від Бога був посланий, йому ймення Іван» (Ів. 1:1-3, 6). Іван був місіонером від Бога.

Отож людей об'єднує ідея. Люди будували Вавилонську вежу і мали ідею – збудувати не просто вежу, не просто місто, а собі ім'я. І ця ідея була така потужна, так з'єднала людей, що Бог втрутився в цей задум.

МІСІОНЕРСЬКА СІМ'Я

Микола Синюк

Заступник старшого єпископа ЦХВСУ

Як правило, втілення місіонерської ідеї – це процес. Місіонерська сім'я народжується насамперед в сім'ї. Згадаймо Анну і Елкану. Відсутність дітей на той час була ганьбою. І та жінка молилася до Господа, обіцяючи, що віддасть Йому дитину на служіння, якщо Він благословить її сином. Місіонерська сім'я починається з посвяти Божої дитини на служіння для Нього. Нам треба вчити членів наших церков в молитві посвячувати дітей для Господа.

Поки наші діти маленькі, це не проблема, а от коли підрастають – не хочеться віддавати їх на служіння. Це неправильно. Це може стати фатальною помилкою – я знаю сім'ю, яка не захотіла пустити сина в місіонерські поїздки, хоча він мав до цього бажання і здібності, і в результаті хлопець охолов до Бога, а нещодавно його поховали – він розбився на мотоциклі.

Шановні служителі, акцентуйте на тому, що ідея євангелізації, ідея місіонерства – це, власне, та ціль, до якої покликана вся церква. І найперше ця ідея має формуватися у сім'ї.

Кажуть, що людина – це те, що вона споживає. Це істинно і в духовному розумінні. Дитину як особистість формує те, що вона чує з уст матері і батька. Розуміючи, настільки важливо правильно годувати дитину, апостол Павло писав до Тимофія: «Я приводжу на пам'ять собі твою нелицемірну віру, що перше була оселилася в бабі твоїй Лодії та в твоїй матері Евнії; певен же я, що й у тобі вона оселилася» (2 Тим. 1:5). І далі Павло говорить: «І ти знаєш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса» (2 Тим. 3:15). Тому нам треба заохочувати членів наших церков спонукувати дітей читати і вивчати Писання.

Моє покоління в дитинстві жено очікуванням свободи. Пригадує, потрапила мені до рук книжка «Как свет Евангелия проник в страну кровожадных аук». Ми зачитували її до дір. Ми заслухалися магнітофонними записами-свідченнями про героя віри Івана Мойсеева.

Апостол Павло радить: для того, щоб формувалася сильна особистість, яку в майбутньому зможе використовувати Бог, вона має вчитися. Заохочуйте наших дітей до навчання. На жаль, нині служителі не дуже цікавляться цим. Батьківські збори, за невеликим винятком, можна називати материнськими. А варто цим перейнятися. Варто заохочувати наших дітей вступати до вищих навчальних закладів, здобувати добру освіту, щоб нам не докоряли деякі «доброзичливіці», мовляв, вище наркоманів і алкоголіків Церква ХХВ не може піднятися. Церква має служити інтелекції, науковцям, юристам, а для цього ми маємо виростити високоосвічених молодих людей.

Ще один аспект: заохочуйте наших дітей, нашу молоддь до короткотермінових місіонерських поїздок. Це має надзвичайно великий ефект. Подумаймо: коли юнакові в радянські часи минало 18 років, маму і тата не питали, приходила повістка – і на два роки його відправляли до армії. То чому наші діти не могли б рік побути на власній гривні, власному хлібі, поїхавши з Волині на Франківщину чи з Франківська на Сумщину або в Черкаси, щоб цей рік своєї молодості присвятити проповіді Євангелія.

До речі, мормони не дозволяють приймати водне хрещення доти, поки молода людина не відходить два роки з рюкзаком, пропонуючи буклети і пропагуючи їхнє вчення.

Можливо, не всі сьогодні знають, що за радянських часів спецслужби видали секретний циркуляр, яким наказували не допускати віруючих молодих людей до навчання. Навіть не в кожне ПТУ віруючі діти могли потрапити. І це давало підставу таврувати віруючих як неуків, які поняття не мають, чому сонце ходить на сході, а заходить на заході.

Пізніше влада навіть вела роботу серед служителів, змушуючи їх пропагувати думки, що освіта – це гріх. У багатьох церквах досі пожинають результати такої науки, стверджуючи, що вчитися не треба, мовляв, Дух Святий навчить. А школа не потрібна, не кажучи вже про інститут. Навчився читати і писати – і вистачить. Одна з позицій так званої Серпнєвої угоди 1948 року – «перешкоджає нездоровим місіонерським проявам у церквах».

З сім'ї дитина приходиться до церкви. Яким чином має бути озвучена в церкві місіонерська ідея? Щоб дитина, чуючи це у своєму домі, знайшла підтвердження і в церкві.

Нагадаю, що основне завдання Церкви – це поширення Божого Царства всіма доступними методами і формами. Церква повинна бути цим перейнята в першу чергу. Загалом сьгодні складно запалити молодих людей на місіонерське служіння. Кажуть, що світом керують втомлені люди. Цей вислів можна вжити і щодо церкви – церквами сьгодні також керують втомлені служителі. І від цього нікуди не дітися. У них безліч турбот – і будівництво, і вдови, і сироти, і постійні розбори в братерській раді... Чи може такий служитель запалити когось на місіонерську працю? Навряд. Запалити до місіонерства може мрія. І доручення Ісуса Христа їти аж до краю землі, проповідуючи Євангеліє, виглядало більше як мрія, ніж реальність.

За радянських часів ідея місіонерства у наших церквах якщо не відкрито, то приховано звучала постійно – у проповідях, молитвах... Ми цим жили. Ця ідея звучала у пророцтвах і відкриттях. Ми заквачувалися тією ідеєю, тією мрією. Ми чекали часу, коли вона звершиться. І коли настали нові часи, ті, хто жив цією ідеєю, взяли до рук сумки і рушили вперед. Добре, що авіаквитки були тоді дешеві.

Ми жили в атмосфері, яка нас формувала. Діти тих, хто був ув'язнений на Соловках, в Сухобезводній, моментально зреагували на нові часи – вони тим жили. І пішли проповідувати Євангеліє. І вони будуть далі рухати місіонерську справу.

Великою мрією можна досягнути краю землі. І насамперед перейнятися цією ідеєю мають діти служителів. Пастору важко буде з кафедри заохочувати когось до місіонерства, коли у своєму домі він цього не практикує. Коли в Малині на молодіжному фестивалі ми закликали вийти наперед тих, хто готовий присвятити себе на це служіння, на наше велике здивування, серед кількох десятків молодих людей, які відізналися на поклик, практично не було дітей із сімей служителів і взагалі віруючих сімей. Були випускники реабілітаційних центрів, колишні ув'язнені тощо. І це мінус нам, служителям. Ми не змогли сформувати у своїх сім'ях цю ідею і принести її в церкву.

У Другій книзі царів розповідається про двох служителів – Єлісея та Іллію. Коли наблизився час підхоплення Іллі, щось змушувало Єлісея не відходити від нього. Кульмінація цього – Ілля запитує Єлісея: «Що зробити для тебе?». Єлісей розумів всю відповідальність моменту, і ми знаємо, яким було його прохання. «Дух, який на тобі, хай буде на мені подвійно».

Шановні служителі! Якщо ми не передамо в наших церквах дух місіонерства (навіть якщо ми ніколи не були місіонерами, але ця ідея має бути в молитвах, у проповідях, у співі, у розмовах), – то що б ми не робили, перспективи і майбутнього в церкві нема. Можна передати плащ, піджак, форми служіння і поклоніння, але Єлісей цікавив дух, який був на мужі Божому Іллі. Йому було байдуже до всього іншого. І, як підтверджує Писання, Єлісей діяв набагато потужніше, як Ілля.

Ми можемо передати лише те, що ми маємо. Якщо служитель має дух місіонерства, він зможе передати його наступному поколінню. Підтримайте молодих людей у своїй церкві, які бажать служити не для галочки. Дайте їм мрію, яка може запалити і рухати.

І тільки уявіть: він і вона напоєні духом місіонерства; і ви за них помолілися і благословили на добру путь. Оце і є місіонерська сім'я, сформована в домі батьків, зміцнена духом місіонерства в церкві. Така сім'я не буде оглядатися, вирушаючи з двома валізками в невідоме майбутнє, не знаючи, де буде жити і як служитиме. Хай Дух Святий допоможе формувати місіонерські сім'ї.

Крик... Сльози... Душа розривається від болю, від гнітючої думки, що нічого вже не змінити. Біда вривається неждано. 20 січня 2012 року сталася страшна аварія, яка сколихнула всю Рівненщину. Постраждали 17 людей, дев'ятеро з них загинули. Молоді сім'ї поверталися з паломництва від джерела Святої Анни. Веселі та задоволені, дехто напідпитку. «Ми ж їхали з благою ціллю, до церкви, до Бога!» – кричала в розпачі одна з матерів біля дверей лікарні, коли її рідних доставляли до реанімації. Розгублена жінка, як і всі інші навколо, біла себе в груди і запитувала, як їй здавалося, незрозумілого Бога, чому Він допустив такий трагічний поворот подій.

А ТИ ЧУЄШ «МАКЕДОНСЬКИЙ КРИК»?

Хто почує її крик, хто втішить, хто скаже, що у Господа усе під контролем, хто, врешті-решт, донесе їй істину про Живого Бога, люблячого і милостивого, Який любить нас, людей, більше, ніж мати любити своє дитя. А що відчуває водій мікроавтобуса, якого звинувачують у автокатастрофі. На нього обрушилася лавина звинувачень і дорікань, саме він став мішенню чужого болю. Маючи власну сім'ю, він добре розумів, як це тяжко – втратити дітей, а тут постраждала не одна сім'я, а декілька. «Як пронести цю провину крізь усе своє життя, як зустрічатися поглядами із родичами постраждалих, із сусідами?» – знову і знову втрачати душу думки.

Батьки назавжди втратили своїх дітей, діти – батьків, ще хтось – родичів, друзів. Чи доводилося загубленим хоча б раз у житті чути свідчення про Живого Бога, чи зустрічали вони у своєму житті тих, хто воістину пізнав Його святу любов, пізнав настільки, що може ділитися нею з ближніми?

А як жити тим, хто вижив і пережив непоправні втрати? Чи спішать до них ті, хто життєдайним євангельським словом, немов цілющим єлеєм, утішить їх, розповість про викупну жертву Христа, Який усе вже простив і тільки чекає нашої відповіді на Його любов. Хто з християн, з вірних Божих дітей, мечем Божого Слова відб'є смертоносні думки, які підкає диявол у тяжкі моменти людського життя. А таких людей сотні. Лише за останній рік почастишали випадки дитячого самогубства тільки тому, що батьки не здатні почути духовні потреби своїх дітей. Люди чекають слова, чекають відповіді на свій біль, але не знаходять. Хто вкаже на вихід з депресії, в яку з кожним роком все більше занурюється весь світ? Чи чуємо ми, християни, цей крик про допомогу, крик від душевних ран, від зради і безвиходи?

Апостол Павло, вірний послідовник Христа, завжди відкликався на чужий крик, завжди спішив до людей, обтяжених гріхами, щоб через проповідь Євангелія дати свободу. «Прийди в Македонію, і нам поможи!» (Дії 16:9) – почув він благання македонянина, який з'явився йому у нічному видінні. Почувши ці благання, цей крик, Павло не вагаючись вирушив до цієї країни. Місіонерський вогонь не гас у його серці, як і не повинен гаснути в серцях щирих християн. Господь хоче діяти через нас, спасати гинучий світ. Господь шукає молоді серця, запалені місіонерським вогнем, готові впливати на людські долі.

Запитаймо себе: коли ми востаннє думали, кому з невіруючих людей потрібно засвідчити, кого втішити, кого підбадьорити чи настановити. А скількох людей нам вдалося якщо не повернути, то хоча б наблизити до Христа? А що, коли б присвятити цьому усе своє життя! Якщо ви відчуваєте поклик до такого служіння, якщо у вашому серці горить місіонерський дух, то пам'ятайте, що через отримання від Бога слово каліки будуть підводитися на ноги, духовно мертві оживатимуть, а небеса будуть повнитися спасеними людьми.

Можливо, ви відвернете когось від самогубства, когось переконаєте не розлучатися з дружиною, комусь допоможете встояти у спокусах і прийти до пізнання євангельської правди. Життя навколо вас буде квітнути. Люди, доля яких змінилася через вашу проповідь, не стримуватимуть радості при зустрічі з вами. Вони дякуватимуть Богу і вам за те, що ви вказали їм на світло у темному тунелі життя.

«Македонський крик» розриває душі не лише тих, які втратили своїх дітей, але й тих, які бачать їх заживо мертвими через нещасливе гріховне життя. Любий друже, якщо ти чуєш цей македонський крик, не зволідай – ти покликаний до місіонерського служіння, покликаний до благовісту. Заглушуючи цей крик і відвертаючись від горя неспасених людей, ти дозволяєш злу опановувати все більш і більше території.

Де ви, покликани в Господне Ім'я, покликані завжди і всюди чути цей македонський крик і бути готовими йти у ті місця, у ті села й міста, на які вкаже Господь? Згадай, як одного разу Господь відповів на твій крик про поміч, як вчасно подав руку. Тепер настала твоя пора – вести до спасіння інших, стати для них містком для знайомства з Господом. Поки ти остеронь пасивно спостерігаєш, ворог душ людських завдає нових ударів і тішиться своїми злими задумами. Бог дав нам владу розбивати ці злі задуми силою молитви і лікувати зранені душі. Тож не вагайся! Подай свою руку для сотень і тисяч людей!

Якщо ви відчули, що місіонерство – це ваше служіння, ми з радістю чекаємо на вас. Наша адреса: місія «Добрий Самарянин», м. Рівне, вул. Уласа Самчука, 32/а; тел. 22-34-40, моб. (067) 423 17 05.

Серйозна проблема сучасного суспільства — безвідповідальність чоловіків. Чоловіки зазнали краху у виконанні своїх двох основних обов'язків — як чоловіки і батьки. Жоден успіх у будь-якій іншій сфері не може компенсувати цю поразку. Відповідальність за сім'ю Господь поклав на чоловіка. Чоловіки повинні бути священиками в домі.

СВЯЩЕНИК В ДОМІ

Сьогодні багато чоловіків не можуть проявляти ініціативу, тому жінкам доводиться брати все у свої руки. Чимало чоловіків духовно ослаблені. Головою в багатьох сім'ях є мати, а не батько. Юнаки, бажаючи створити сім'ю, шукають не помічницю, а таку дівчину, котра могла б замінити їм маму. Люди втратили своє призначення. Відповідальність розподілена неправильно. Жінки тягнуть свої сім'ї і думають, що це нормально.

У Книзі Естер описується одна історія: цар покликав свою дружину, але та відмовилася прийти. «Йому треба, нехай сам і йде». Здається, нічого особливого в такій відповіді нема. Багато сучасних жінок ще й не так кажуть своєму чоловікові. Однак тоді, за 480 років до народження Ісуса Христа, це було чимось надзвичайним. Цар Ахашверш дуже розгнівався. Він почав радитися зі своїми старшими і мудрецами, що робити, і було вирішено, «щоб Вашті більш не приходила перед обличчя царя Ахашверша, а її царювання цар дасть іншій, ліпшій від неї» (Ест. 1:19). Нерозумний вчинок цариці, яка не послухалася свого чоловіка, коштував їй царської гідності.

Слово Боже говорить: «Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві» (Еф. 5:22). Для багатьох жінок стало звичною справою погано відзиватися про своїх чоловіків, принижувати й ображати їх. Чимало жінок самі стали проблемою у своїх сім'ях, тому що втратили почуття пошани до чоловіка.

Бог бажає підняти кожного чоловіка, тому що Він наділив їх відповідальністю. «А тепер до вас заповідь ця, священики! Якщо ви не послухаетесь і не покладете на серце собі, щоб Іменню Моему давати хвалу, — говорить Господь Саваот, — то пошлю Я прокляття на вас, і прокляну благословення ваші, і вже проклинаю, бо ви не берете до серця цього!» (Мал. 2:1-2).

Як можна проклясти благословення? А ось як. Батько народив і виростив дітей, але сам не жив за Його Словом. Коли діти виростуть, то замість того, щоб турбуватися про батька, вони зв'яжуться з поганою компанією, а дружина зневажатиме його. Сім'я, котра повинна була стати благословенням, стає прокляттям, тому що батько не шукав Господа від щирого серця.

І далі Бог говорить: «Ось Я обітну вам рамено, і розпорошу нечистість на ваших обличчях, нечистість свят ваших, і до неї вас винесуть» (Мал. 2:3). З чим можна порівняти згадане рамено? Це те, на що ви плануєте спиратися в житті. Можливо, все життя ви тяжко працювали, а сьогодні стали нікому не потрібним.

Найпоширеніша відмова, щоб не бути священиком в домі, — це робота. Але це оманива турбота про сім'ю. Священик не може відходити від скрині і вештатись невідомо де. Священик повинен виконувати свої обов'язки в домі Господньому.

Багато чоловіків вимірюють турботу про сім'ю лише кількістю грошей і посилено працюють. Їхньою ціллю перестало бути вічне життя. Основною метою став заробіток. Але одного разу все, що вони робили, буде кинуте їм просто в обличчя. Це буде як «нечистість свят ваших».

Ви очікуєте, що діти стануть для вас благословенням, а вони відкинуть вас. Тому що коли вони потребували батька, вас не було поруч, ви залишили скриню і пішли — на роботу, на базар, поринули в телевізор чи комп'ютер врешті-решт... І прийшов інший, котрий став на ваше місце і приніс у життя ваших дітей проблеми.

Яке бачення у вас як у священика свого дому? «Бо уста священикові знання стережуть та Закона шукають із уст його, бо він Ангел Господа Саваота» (Мал. 2:7). Не дружина повинна визначати бачення в сім'ї, а ви. Чоловіки повинні визначати курс, за яким рухатиметься вся сім'я.

Чоловіки, що бережуть сьогодні ваші уста? Можливо, ваше бачення — це придбати автомобіль? І весь свій час ви проводите в гаражі? Тоді ви втратите все. Коли уста чоловіка не бережуть істину, він відчуває приниження, тому що дружина завжди очікує від нього чогось, але, не дочекавшись, бере кермо у свої руки, звалює на ваше тягарі і його, і свої. А потім чоловіки дивуються, чому нема до них пошани.

Запитайте в такого чоловіка, у чому причина, і почуєте: «Я такий, тому що дружина погана». Але це не виправдання, ти сам став таким, дружина тут ні при чому. Якби чоловік був священиком в домі, шукав від Бога бачення для сім'ї, навчав дітей жити за Словом, якби його серце було приліплене до Господа, усе було б інакше. Причина багатьох проблем у сім'ї — це безвідповідальність чоловіків.

«А ви відхилилися з дороги, вчинили таке, що багато спіткнулися в Законі, Левієвого заповіта понищили, говорять Господь Саваот» (Мал. 2:8). Ви знехтували тим, що визначив для вас Господь, не захотіли взяти на себе відповідальність, турбуватися про сім'ю, молитися. «Тому то і Я вас зробив погорджуваними й низькими для всього народу, бо не стережете доріг Моїх ви та не безсторонні в Законі» (Мал. 2:9).

Ось чому багато чоловіків духовно слабкі, принижені, втратили повагу в сім'ї. Не через дружину, а через те, що не зберегли гідності глави сім'ї. І починають ображати дітей, дружину. Бажають жати те добре, чого не сіяли.

«Чи Отець нам усім не один? Хіба Бог не один нас створив? Чому ж один одного зраджуємо ми, щоб нам зневажати заповіт батьків наших?... І робите й друге таке: Господнього жертівника ви слізьми покриваєте, плачем та стогнанням, бо до дарів уже Він не звернеться більше, і милої жертви з рук ваших не візьме» (Мал. 2:10, 13).

Що таке жертівник? Це місце спільних молитов. Коли цей жертівник зруйнований, ви змушуєте свою дружину обливати його слізьми. Вона плаче у відчаї від того, що не може змінити ситуацію. Тому що тут потрібний священик. На такому жертівнику не приносяться жертви хвали і вдячності, натомість він обливається слізьми. Там не сміх і радість, а слізьми і смуток. «А ви ще й говорите: «За що?» — За те, що засвідчив Господь між тобою й жоною юнацтва твого, якій ти невірність вчинив, а вона ж твоя подруга і дружина умови твоєї» (Мал. 2:14). Ви являється, даремні всі твої молитви, вони не будуть почуті. Даремні всі зусилля служити Богу, коли ти не вірний дружині як глава сім'ї, священик дому.

Кожна розсудлива жінка хоче бачити у своєму домі чоловіка-священика, шукати від нього бачення для сім'ї і чути закон Слова Божого з його уст. Тому чоловік як священик буде відповідати за свою сім'ю перед Богом. Ви зазнаєте краху, якщо не прийняли відповідальність як чоловік. «Бо Я, Господь, не змінююся» (Мал. 3:6).

Е. Г.

БОГ ПРИХИЛЬНИЙ ДО ВДЯЧНИХ

Ми живемо у складний час. Є багато причин для того, щоб бути незадоволеними і пригніченими. Але ми маємо вибір, якими бути. Бог заплатив повну ціну за те, щоб ми жили у свободі, мирі і були щасливими. Ця ціна — Ісус Христос. Питання в тому, як ми ставимось до цього. Чи дякуємо Богові за всі його милості, чи постійно жаліємось і нарікаємо і через це втрачаємо Божу благодать у нашому житті.

Вдячність — вияв віри

Вдячність Богу дуже тісно пов'язана з вірою, якої ми потребуємо постійно. Слова «віра» і «життя» в Біблії завжди стоять поруч, тому що якщо немає віри, то немає й життя. Коли людина втрачає віру, її життя позбавлене смислу. Гете сказав: «Хто не вірить в майбутнє життя, той мертвий і для цього». Апостол Павло наголошує: «Випробуйте самих себе, чи ви в вірі, пізнавайте самих себе, чи Ісус Христос у вас. Хіба тільки що ви не такі, якими мали б бути» (2 Кор 13:5).

В оригіналі грецькою мовою слово «віра» має три основні значення. По-перше, віра — це спосіб життя. Це принципи, за якими ми живемо, думаємо і поведомся. Друге значення — вірність Богові. Це посвячення, повна віддача. Третє значення — це віра в те, що Бог є. Це необхідна умова: «Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6).

Десять прокажених

«І сталося, коли Він ішов до Єрусалиму, то проходив поміж Самарією та Галілеєю. І коли входив до одного села, перестріли Його десять мужів, слабих на проказу, що стали здалека. І голос підняли вони та й казали: «Ісусе, Наставнику, — змилуйсь над нами!». І, побачивши їх, Він промовив до них: «Підійте і покажіться священикам!». І сталося, коли вони йшли, то очистились... Один же з них, як побачив, що видужав, то вернувся і почав гучним голосом славити Бога. І припав він обличчям до ніг Його, складаючи дяку Йому. А то самарянин був... Ісус же промовив у відповідь: «Чи не десять очистилось — дев'ять же де? Чому не вернулись вони хвалу Богові віддати, крім цього чужинця?». І сказав Він йому: «Підведися й іди: твоя віра спасла тебе!» (Лк. 17:11-19).

Ці десять прокажених були приречені. Проказу можна порівняти зі СНІДом. Дуже рідко люди, що захворіли на проказу, одужували. Найстрашнішою була чорна проказа, у результаті котрої в людини відпадали кисті рук, змінювалося обличчя, людина поступово гнила, від неї чувся жахливий сморід. Ці люди жили в повній ізоляції в окремих поселеннях, носили спеціальний одяг із дзвіночками, щоб всі чули, коли вони наближались, їх обличчя були цілком закриті. Прокажений поступово втрачав зір, так що ті з них, хто ще бачив, йшли попереду і кричали: «Нечистий, нечистий...» Це була постановою Закону.

Окрім фізичного болю, прокажені переживали тяжкі душевні муки. Одного разу, побачивши Ісуса, Котрий проходив мимо, десять прокажених почали кричати: «Ісусе, помилуй нас!». Їм не можна було підходити близько. Ісус звернув на них увагу і сказав, щоб вони показалися

священику. Це звучало дуже дивно, тому що в Старому Заповіті, у Книзі Левит, де записані закони, сказано, що священику може показатися лише той, хто очистився від прокази. Тоді священик оголосить всій громаді, що людина зцілена і не заразна. Але коли Ісус сказав десятьом прокаженим йти до священика, вони ще не були зцілені. Як це зрозуміти?

Слова Ісуса завжди викликають в людини віру. Він спонукує на вчинки віри. І Біблія говорить, що коли вони йшли по дорозі, то очистились.

Бог шукає людей із вдячним серцем

Віра завжди буде вдячна Богові. В історії про десятьох прокажених всі очистились, але подякував лише один. І почув від Ісуса: «Чи не десять очистилось — а дев'ять же де? Чому не вернулись вони хвалу Богові віддати, крім цього чужинця?». І сказав Він йому: «Підведися й іди: твоя віра спасла тебе!» (Лк. 17:17-19).

Віра ніколи не боїться виглядати смішною. Можливо, для деякого Давид був смішним, коли вийшов проти Голіафа з працею і камінням, а також коли танцював перед козачком, котрий вносили до храму, але це не зупинило його у довірі Богові. В очах цього світу ми можемо виглядати смішними, але це не повинно засмучувати нас. Апостол Петро говорить: «Коли ж вас ганьблять за Христаве Ім'я, то ви блаженні, бо на вас спочиває Дух слави й Дух Божий. Ніхто з вас хай не страждає, як душогуб, або злодій, або злочинець, або ворохобник, а коли — як християнин, то нехай не соромиться він, але хай прославляє Бога за те» (1 Петр. 4:14-16).

Коли Господь бачить людину із вдячним серцем, Він утверджує взаємини з нею, дає Своє благословення. Будьмо вдячними Богові за все. Давид мав вдячне серце, і це зміцнювало його стосунки з Богом. Він був вдячний Господу завжди: і тоді, коли ховався від Саула в пустині, і тоді, коли йому довелося жити по сусідству з ворогами. Цар Саул заздрих Давидові і хотів убити його. Невдячне серце повне заздрості, воно завжди дивиться на інших, а не на Бога, і не дякує Йому за те, що має. Невдячність руйнує віру. Саул був царем, мав престол і владу, і попри це заздрих Давидові, котрий був просто добрим вояком.

Невдячність руйнує життя людини

У 25-му розділі Першої книги Самуїла розповідається про невдячного чоловіка на ймення Навал. Він був дуже багатим, мав великі отари кіз і овець і невдячне серце. Пастухи Навала почувалися безпечно поруч із військом Давида. А коли Давид опинився в біді, Навал відмовився йому допомогти. Однак дружина Навала була мудрою жінкою і змогла виправити помилку чоловіка, відвернувши гнів Давида.

Але на цьому історія не закінчується. Невдячність Навала згубила його: «І прийшла Авігаїл до Навала, аж ось у нього прийняття в його домі, немов прийняття царське! А Навалове серце було веселе в ньому, і він був дуже п'яний. І вона не розповіла йому нічого — ані малого, ані великого аж до світла ранку. І сталося, вранці, коли Навал витверезився, то жінка йому розповіла про цю справу. І зазмерло йому серце в його середині, і він став, як камінь. І сталося днів через десять, і вразив Господь Навала, і той помер» (1 Сам. 25:36-38).

Невдячність, жорстокість — це не просто погані риси характеру, це може

згубити людину. Читаємо в Біблії: «... бо, пізнавши Бога, не прославляли Його, як Бога, і не дякували, але зникчменіли своїми думками... Тому то й видав їх Бог у пожадливостях їхніх сердець на нечистість, щоб вони самі знеславляли тіла свої. Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві...» (Рим. 1:21, 24-25).

У псалмах відображена історія ізраїльського народу. Ізраїльтяни спокушували Бога протягом всієї дороги, коли виходили з Єгипту. Незважаючи на всі чуда, які Бог вчинив перед їхніми очима, вони заявляли: «Чи Бог зможе в пустині трапезу зготувати?... Чи Він зможе також дати хліба? Чи Він нагодує м'ясива народові Своему?» (Пс. 78:19-20).

Як це стосується нас? Іноді ми маємо, що успіх і благословення — це показники нашого християнства. Однак якщо зовнішні обставини складаються добре, це ще не означає, що Бог прихильний до нас. «Бо не вірували вони в Бога і на спасіння Його не надіялись. А Він ммарам згори наказав — і відчинив двері неба, і спустив, немов дощ, на них манну для їжі, і збіжжя небесне їм дав: Хліб ангельський їла людина, Він послав їм поживи до ситості... Та ще не вдовольнили жадання свого, ще їхня їжа була в їхніх устах, а гнів Божий піднявся на них... Як Він їх побивав, то бажали Його — і верталися, й Бога шукали, і пригадували, що Бог — їхня скеля, і Бог Всевишній — то їхній Викупитель. І своїми устами влещували Його, а своїм язиком лжу сплітали Йому, бо їхнє серце не міцно стояло при Ним, і не були вони вірні в Його заповіді... Та Він, Милосердний, гріх прощав і їх не губив, і часто відвертав Свій гнів, і не будив усю Свою лють, і Він пам'ятав, що вони тільки тіло, вітер, який переходить і не повертається! Скільки вони прогнівляли Його на пустині, зневажали Його на степу! І все знову та знов випробовували вони Бога, і зневажали Святого Ізраїлевого — вони не пам'ятали руки Його з дня, як Він вибавив їх із неволі...» (Пс. 78:22-25, 30-31, 34-42). Мати невдячне серце дуже небезпечно.

Ще одна історія записана в Книзі Естер. Був один чоловік на ймення Гаман, котрий намовляв царя вбити всіх євреїв. Ця історія нагадує історію зі злим Навалом. Тут діє той же принцип: вдячне серце відчиняє двері для дії Бога в житті, а невдячне — для дії диявола.

Діти повинні бути вдячні своїм батькам. Це Божа заповідь: шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні. Через невдячне серце дітей багато батьків сьогодні покинуті в будинках для перестарілих.

Завжди дякуйте

Отець Небесний любив Свого Однородженого Сина, але так полюбив світ, що віддав Його за гріхи людей, «щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне». Але Бог нікому нічого не нав'язує. Коли ми відступаємо від Нього, відходимо й падаємо, то знову й знову можемо приходити до Бога, знаючи, що Він милосердний. Господь не буде нагадувати нам про колишні гріхи, Він бажає відновлення стосунків з людьми.

Для Бога важливе наше серце. Йому подобаються вдячні і щирі люди. Тому припинім нарікати, скаржитись, заздрити, будьмо завжди вдячні Йому. Він не проти нас — Він за нас! Вдячне серце здатне зберегти любов і мир під час бурі; воно стає притулком послуху і смирення. Бог багато всього приготував для людей із вдячними серцями — станьмо такими!

Павло Худа.

ДАР ДАВАННЯ

Дар давання – це особливий дар, яким Бог наділяє деяких християн. Вони щедро, охоче і з радістю віддають матеріальні блага для Царства Божого. Але для того, щоб регулярно віддавати десятини, приношення, не потрібно ніякого дару – це загальний християнський обов'язок.

Це Божя постанова. Бог постановив, що завдяки цьому Церква існує, розвивається і розширюється. І немало людей віддають велику частину своєї праці на роботу в Божім Царстві.

Коли Іван христинив людей, він навчав їх: «У кого дві одежі, дай тому, хто не має, у кого є пожива – нехай робить так само» (Лк. 3:11). Бог знав, що за своєю природою людина егоїстична, грішна, вона не налаштована давати.

Євангеліст Лука розповів цікаву історію: люди несли у Божий храм пожертвування. І одна жінка принесла найменше, а Ісус сказав, що насправді вона віддала найбільше з усіх, тому що віддала все.

Що керувало цією жінкою? Я бачив багато людей, які настільки віддані своєму Богові, що дійсно думають не про себе, а про інших. Якщо мотиви чисті і правильні, Бог ніколи не покине таких людей.

Згадаймо випадок, який стався з пророком Іллею. Бог сказав йти до вдови, щоб вона його прогодувала. І вдова дала йому останню поживу, кажучи: «Ось з'їмо це й умеремо». Це було останнє, що вона мала, але вона дала це Іллі. І в результаті «не забракло в горнятці оливи, а в дзбанку мука не скінчилася». Бог її благословив.

Отже дар давання – це коли ти вичерпуєш себе, кажучи, як та вдова: «Ось з'їмо це й умеремо». Біблія нічого не говорить про подальшу долю тієї вдовиці, яка дала свої останні дві лепти Богові, але я впевнений, що Ісус її не залишив, що благословення своє вона отримала. Тому що принесла дар від чистого серця.

Наступна історія про те, як спрацював дар давання, – це історія про Марію в домі Лазаря. «А Марія взяла літру мира, з найдорожчого наряду пахучого, і намастила ноги Ісусові, і волоссям своїм йому ноги обтерла... І пахощі мира наповнили дім! І говорить один з Його учнів, Юда Іскаріотський, що мав Його видати: «Чому мира оцього за триста динарів не продано та й не роздано вбогим?» (Ів. 12:3-8).

Динарій був платною за день, а 300 динарів – це майже зарплата за рік. То що рухало Марією? Любов, повага і захоплення Ісусом Христом. Він простиб її гріхи, Він звільнив її від демонічної залежності, і вона, не рахуючись ні з чим, розбила цю дорогоцінну пляшечку. А той посуд, в якому зберігалося миро, сам по собі дорого коштував. Ісус не розділив погляди Юди, тому заперечив йому. Юда говорив так не тому, що піклувався про бідних, але тому, що був злодій. Ісус відповів: «Залиште її, вона зберегла це на день поховання мого, бідних завжди буде мати з собою, а Мене не завжди».

Ісус Христос і служіння Йому для нас завжди мають бути пріоритетом. Багато людей поставили собі завісу, мовляв, я бідним даю і крапка. А Ісус говорить: бідні завжди будуть. Деякі бідні від народження, деякі інші зробили бідними, а деякі бідними зробили себе самі. Тому Ісус, незважаючи на те, що Він добрий і повний жалю, і говорить: «Бідних на ваше життя вистачить, а Марія зробила

*Сергій
Вінковський*

це для Мене». Він оцінив її вчинок. Його зачепила жертвна вірність цієї жінки.

А тепер згадаймо, що Він зробив для нас. Так, у нас бувають проблеми, плачі, ще не все вирішено в житті, у сім'ї, з дітьми, але пам'ятаймо, що Він вже для нас зробив. Марія пам'ятала, і це допомогло вивільнити дар.

«А люди, що вірували, мали серце одне і душу одну, і жоден із них не вважав що з маєтку свого за своє, але все у них спільним було. І апостоли з великою силою свідчили про воскресіння Ісуса Господа, і благодать велика на всіх них була! Божоден із них не терпів недостачі: бо хто мав поле чи дім, продавали і зарплату за продаж приносили, та й клали у ногах у апостолів» (Дії 4:32-35).

Багатьох християн цей текст надихає. А багатьох – лякає. Але ж Біблія говорить, що все, що ми маємо, – це не наше, усе належить Богові.

Апостол Павло говорив: «Блаженніше давати, ніж брати!». Приємно прийти в компанію і раптом виявити, що тут всім щось дають. Багато людей приходять до церкви, сподіваючись щось отримати. А потім чують про десятину і пожертвування.

Я був в одній церкві де пастор прогавив час зростання братів, і хоч із немовлячого віку вони вийшли, він все одно давав їм одяг, їжу, і вирости ліниві люди, які самі нічого не дають, лиш чекають. І коли треба було їхати на конференцію, вони заявили, що поїдуть, якщо він оплатить їм дорогу. І він у відчай.

Я часто запитую себе і інших: ким ти хочеш бути, тим, кому дають, чи тим, хто дає? Я хочу бути тим, хто дає, тому що це краще. Бог все одно буде давати нам через когось, і ми нічого з цим не зробимо, але за умови, що ми не шукаємо цього.

Є люди, які просять чогось у Бога. І Бог каже комусь піти і дати їм те і те. А вони не беруть, мовляв, від Бога чекають. Я чув історію про одного чоловіка, який топився. Кинули йому рятівного круга, а він відкинув його зі словами, що його Бог врятує. І втопився.

Бог благословляє через когось. Одних – через тебе, тебе – через інших. Принцип сіяння і живих не закінчується. І жнива завжди перебільшують сіяння. Але те, що ти сієш, повинно для тебе вмерти. І Біблія говорить, що той, хто сіє зі слізьми, жатиме з радістю.

Коли ми даємо, це не означає, що ми спустошуємося. Бог наповняє нас. І Він шукає людей, через яких може робити все, що запланував. Найкращий приклад дару давання – Ісус Христос. Будучи багатий, Він збіднів і змалів заради нас.

Один бізнесмен сказав: «Питання не в тому скільки грошей я дам Богові, а в тому, скільки грошей Божих я залишу собі». Він розумів, що всі гроші, які він має, насправді не його, а Божі. І 90% прибутку від своєї фірми він віддавав на пожертвування, 90% доходів своїх і своєї дружини. І завжди їм жилося добре. Нині до них приєдналася ціла компанія людей, які живуть і процвітають на 10% своїх доходів, а 90% віддають Богові. Це дар, він діє, і в ньому зацікавлений Сам Бог.

Цей дар можна задіяти в ситуаціях, коли потрібна допомога людям, що переживають якусь кризу, потерпіли від катаклізмів, потрапили в катастрофу, відчувають фінансові труднощі; а це для фінансової підтримки місіонерів, служителів, християнських програм тощо.

Але потрібно остерігатися небезпек, які очікують людей із даром давання. Насамперед необхідно розуміти, що дар давання не залежить від нашого матеріального становища. Дехто в момент, коли приходять труднощі, вирішує припинити діяти, поки ситуація не налагодиться. Такі забувають, що наше благополуччя, усі наші фінанси приходять від Бога. І коли я перекриваю свій дар давання, цим я перекриваю свій кран надходжень. Тому хай Бог благословить кожного, хто відкрив в собі цей дар, завжди бути вірним у служінні цим даром.

Часто Бог благословляє людей, наділених даром давання, величезними фінансами. Добре, коли така людина має з ким порадитися, бо коли прийдуть спокуси, вона не залишиться на самоті. Ізоляція – причина багатьох падінь. Дуже важливо, щоб люди з цим даром мали молитовну підтримку.

Іноколи християни, наділені цим даром, несерйозно ставляться до нього. Їм подобається сам процес роздавання – і роздають. Але Бог закликає нас до планування, до розстановки пріоритетів. Людина, яка володіє даром давання, не повинна стати таким собі добрячком, бо коло добрячка відразу бігають «світлячки». Іноді ці люди думають, що якщо вони щедро дають, заклики до святого життя їх вже не так стосуються, як інших віруючих. Це велика помилка. Бог справедливий Суддя, і ніяке земне багатство не є підставою для сподівання Царства Божого.

Як розвивати цей дар? Варто поцікавитися, які проекти ти підтримуєш, познайомитися з людьми, які приймають твою допомогу, з'ясувати, наскільки чисті і чесні їхні цілі. Це треба знати, тому що сіяння в погану ріллю не принесе врожаю.

Треба бути уважним до потреб, які, можливо, ніхто не зауважує. Підтримати проекти, які без нашої допомоги не можуть бути реалізовані. І найголовніше – пам'ятати, що коли Бог дає тобі великі фінанси, це не робить тебе вищим за інших людей, це накладає відповідальність правильно розпорядитися тими фінансами, щоб допомогти іншим досягти великих цілей, поширювати Царство Боже і проповідувати Євангеліє.

Наше суспільство живе в найсприятливіший час, який був коли-небудь на землі. Це найкращий час для проповіді Євангелія.

НОМІНАЛЬНЕ ХРИСТИЯНСТВО

Коли я був дитиною, батьки брали мене на служіння, яке починалося о першій годині ночі. До церкви треба було йти пішки багато кілометрів, потім повертатися, щоб вранці встигнути на роботу. Мої батьки йшли тільки заради того, щоб помолитися з іншими віруючими. Скажіть, якою повинна бути мотивація, щоб після трудового дня йти пішки на служіння 30 кілометрів, проспівати всього один псалом і повертатися назад? Хто з нас готовий пройти заради цього хоча би п'ять кілометрів? Що рухало віруючими в той час? Що спонукало їх ризикувати життям? Це люди, які цілком віддавали себе, своє теперішнє і майбутнє Богу.

У пророка Малахії читаємо: «Чи ж не брат Ісав Якову? — каже Господь, а Я Якова був покохав, а Ісав зненавидів, і зробив його гори спустошенням, а спадок його — для шакалів пустині. Коли скаже Едом: «Ми зруйновані, та знову відновимо зруйноване», то так промовляє Господь Саваот: Вони побудують, а Я розвалю! І звати їх будуть: Країна безбожності, і народ, на якого навіки розгнівався Господь» (Мал. 1:2-4). Бог говорить про вірність.

Коли ми йдемо за Господом, ворог душ людських завжди намагатиметься вкрасти, вбити і погубити. Якщо ми перестаем проводити особистий час у спілкуванні з Богом, наше служіння стає номінальним. Колиш ми горіли для Нього, приносили обітницю, але так їх і не виконали. Ми намагалися налагодити стосунки з Богом, але виявились невірними в цьому.

Чи справді ми повністю відкриваємо своє життя перед Господом? Чи приходимо до церкви, щоб поправити свій світильник, наблизитися до Бога, а чи робимо це за звичкою? Скільки з нас мріють одержати щось від Бога, але не отримують, тому що Він все це не бачить доброго плоду в нашому житті.

Я дивлюсь на покоління праведників, яке вже відходить у вічність. Це люди, котрі постраждали за віру в Бога. У той непростий час за відкриття церкви засуджували на п'ять років, за недільну школу давали три роки. Ці люди терпіли лихо, але залишалися вірними Богові. І перед ними так ніхто і не вибачився, просто констатували факт, що час для всіх був непростим.

А тепер подумаймо: якщо в нашій країні ситуація зміниться і почнуть за віру звільняти з роботи, виселяти з квартир, переслідувати батьків за те, що їх діти моляться Богу, чи готові ми будемо служити Йому? Чи зможемо ми піднятися вночі і йти за десятками кілометрів, щоб разом помолитися і прославити Господа? Напевне, дехто скаже, що можна залишатися вдома і подивитися проповідь по Інтернету. Ми почали вимірювати своє життя зовсім іншими параметрами: не нашими стосунками з Богом, не спрагою за Ним, а комфортом. Чимало знаходять багато виправдань своїм номінальним відносинам з Богом.

Чи залишимося вірними?

Покоління найсприятливішого часу, щоб служити Богу, — це ми з вами. Якщо щось зміниться, чи не образимося ми на навколишній світ? Чому наші батьки, коли з них сміялися, переслідували, принижували, вважали для себе за честь постраждати за Христа, не ображаючись на своїх кривдників. Ми ж, чуючи негативне висловлювання про церкву, стараємося промовчати, щоб ніхто не дізнався, що й ми туди ходимо.

У чому полягала проблема Ісав? Хіба він був поганою людиною? Батько бачив у ньому свого спадкоємця. Чому ж Біблія говорить: «... а Ісав зненавидів, і зробив його гори спустошенням... І звати їх будуть: Країна безбожності, і народ, на якого навіки розгнівався Господь».

Що таке вчинив Ісав, що прогнівав Бога назавжди? Він був невірним. Багато з нас живуть лише сьогоднішнім днем, не бачачи перед собою мети — проводити вічність з Богом на небесах, побачити створений Богом Небесний Єрусалим. Короточасні земні цілі в житті приведуть нас до розчарування і втрати стосунків з Богом.

Ісав був непоганим хлопцем, але він не побачив себе там, де батько і Бог хотіли його бачити. Він не захотів цього. Він вирішив, що цьогочасні обставини важливіші за вічні цінності.

Чому наші батьки не схилили голови перед тими, хто примушував їх відмовитися від віри в Бога? Вони залишалися вірними, знаючи, що будуть невинно осуджені, що з ними вчинять несправедливо. Одного багатодітного батька, вдівця, що виховував семеро дітей, звільнили з роботи лише тому, що він був християнином. Перед ним постав вибір: кар'єрне зростання і добра зарплата або Бог і злидні. Він вибрав Бога.

Ці праведники жили не лише сьогоднішнім днем, вони вважали за краще бути переслідуваними і померти героями віри, піддаючи випробуванням своїй сім'ї. Вони не жили видимим. Вони часто не відчували прихильності Бога до себе, бачили лише величезну несправедливість життя і відкинення суспільства. Але вони віддали перевагу тому, щоб проводити вічність з Богом на небесах, аніж зректися Христа заради доброї роботи, зарплати і становища в суспільстві. Нині всі семеро дітей цього чоловіка — служителі Євангелія, пастори церков. Бог винагороджує вірність.

Не продавайте перворідство

Ми часто живемо емоціями, почуттями, переживаннями. Двоє чоловіків в одній церкві: один готовий заплатити будь-яку ціну, щоб виконати волю Божу, другий з легкістю заміною перворідство на сочевичне вариво, щоб йому було добре сьогодні, і не важливо, що буде завтра. Чим розгнівав Ісав Бога? Своім ставленням. Ісав вважав святиню чимось несправжнім. Навіщо добробут завтра, якщо сьогодні шунок порожній? Сочевичне вариво стало причиною того, що Бог став його ворогом.

Ми повинні дивитися не на те, що сьогодні відчуваємо і переживаємо, а на те, чого Бог хоче від нас. Ми повинні побачити ту оселю, котре Бог приготував для нас на небесах. Чому наші батьки залишались вірними Богу, хоча за життя так і не отримали нічого? Хіба Авраам і Яків одержали все обіцяне за життя? Ми з вами свідки того, що Бог виконав кожне слово, яке обіцяв тим людям. Вони повірили Богу і змогли побачити невидиме.

Бог вибрав і покликав нас. Він очікує, щоб ми присвятили своє життя Йому. У Бога є плани не тільки на наше земне життя, Він хоче проводити з нами вічність. Чи готові ми віддати Йому все, що маємо? Чи готові заплатити таку ціну? Спочатку Богові, а потім собі. Багато з нас живуть за принципом: спочатку собі, а потім Богові. І так ніколи і не одержують для себе.

Чи не жертвуємо ми вічністю заради того, щоб мати щось на землі? Якщо служіння Богові починає переходити в номінальні відносини, ми стаємо винними перед Ним. «Шанс син батька, а раб — свого пана; та якщо Я вам батько, де пошана Моя? А якщо Я вам пан, де страх передо Мною? — говорить Господь...» (Мал. 1:6).

Досить жити емоціями і почуттями! Досить жити для себе. Життя для Бога відкриває для нас Божі можливості. Віра в Бога — це не почуття і переживання, це здатність жити заради вічності з Богом.

Едуард Грабовенко.

ДОРОГИ ГОСПОДНІ

Жив-був християнин, котрий довго молився Господу про те, щоб розуміти дороги Його. І ось одного разу приходить до нього якийсь подорожній і каже:

— Почув Бог молитви твої. Ти хотів знати дороги Господні? Що ж, іди за мною.

Зрадів християнин, зібрався і пішов з подорожнім. Ідуть вони, йдуть. Час до вечора хилиться, пора і про ночівлю подумати. Приходять в село і стукають в багатий дім. А там бенкет в розпалі, наїдки подають вишукані, напої заморські розливають, музика гримить, танці.

Почув господар про подорожніх. Звелів слугам їм ноги обмити, одяг святковий видати, на найпочесніші місця посадити.

— Спасибі, добрий пане, — дякують мандрівники. — А з якої нагоди у вас свято?

— О, сьогодні, мабуть, найщасливіший день мого життя! — відповідає господар. — Сьогодні я з сусідом моїм, з яким 20 років ворогував, нарешті, помирився. Ми тепер як брати. Він навіть подарунок мені зробив. Подивіться, який чудовий золотий кубок!

— Делікатна робота! — зауважив християнин.

— А на дні яка чудова перлина! Слуги, поставте-но цей кубок на найбільш видне місце в моєму домі, бо це дар примирення.

Вночі, коли все в домі стихло, подорожній будить християнина.

— Вставай, треба йти, — говорить.

Коли вони виходили, подорожній взяв із шафи той дорогий для господаря золотий кубок і поклав собі в торбину.

— Що ти робиш? — схопив християнин свого супутника за руку. — Чи це твоя вдячність за добро, яке вчинив нам господар?

— Ти хотів знати дороги Господні? Йди за мною, — відповів подорожній.

Насторожився християнин, але промовчав. Ось знову йдуть вони по курній дорозі. Сонце високо. Спекотно, пити хочеться. А криниці ніде не видно. Дійшли до якогось незнайомого селища. Знову просяться в гарний, багатий дім.

— Чи не дасте нам води напиться, добрі люди? Зовсім від спеки знемагаємо.

— Де це ви бачите тут добрих людей, жебраки? Не одержите від тутешнього пана ні краплини! — почулося з-за огорожі.

— Добре, — смиренно відповів подорожній. — Нехай буде по-вашому, лише передайте від нас панові ось цей кубок. Навіщо він нам? Зайва ноша.

З цими словами передав він вкрадену в доброго господаря річ. І пішов далі.

— Дивно ти чиниш, — почав вголос розмірковувати християнин. — Той господар нас напоїв, нагодував, а ти в нього кубок, виходить, вкрав. Цей же і ковтка води покалів, а ти йому таке багатство за так віддав. Чому? Ну хоч би продав чи що?

— Ти хотів знати дороги Господні? Йдемо далі.

Знову застала ніч подорожніх в дорозі. Знову шукають вони, де б переночувати. Прийшли до одної бідної-пребідної хатини. Стукають.

— Проходьте, гості дорогі! Ми з дружиною подорожнім раді, — почувась лагідна відповідь господаря, і двері відчинилися.

— Не відмовтесь повечеряти з нами, — говорить добродушна господиня і запрошує до столу, де вже сидять семеро малих дітей.

— Не осуджуйте, що трапеза наша така бідна. Всього-на-всього хлібина. Будемо радіти тому, що Господь послав. Це ось вам на двох, а це нам на дев'ятеро. Слава Богові!

І господар розділив хлібину.

Повечеряли, лягли спати. Серед ночі знову будить християнина дивний товариш його.

— Вставай, нам пора. Біжімо.

І коли відходили, християнин побачив, як подорожній на порозі кинув запалений сірник, від чого стара та хатина скоро вся зайнялася вогнем.

Мандрівники продовжували дорогу, але вже не розмовляли. Усе більше й більше християнин почав сумніватися в подорожньому. Чи від Бога він посланий? І чи не впав християнин у велику спокусу?..

Прийшли вони в одну країну. Правитель тутешній, за чутками, був людиною вельми жорстокою. З тієї землі могла вивести лише одна дорога, провести якою могли лише двоє — правитель і його син.

— Я дозволю вам вийти з нашої країни і дам вам царевича за провідника, — сказав

правитель, коли подорожні звернулися до нього за дозволом вийти з того царства.

Рушили вони з царевичем в дорогу. Стежина вузька-вузька, а навколо болото. Крок вправо, крок вліво — загибель. Раптом подорожній, що покликав християнина в дорогу, кидається на хлопчика і кидає його прямо у трясовину. Трясовина вмиг засмоктала царевича. І тут християнин не витримав, напав на свого супутника і почав душити.

— Ти навіщо всюди зло сієш? Які ж це дороги Господні? Бог милостивий і справедливий. А ти? Хто ти? — кричав він, розгнівавшись на подорожнього.

І той враз обернувся ангелом Господнім, величним і прекрасним. І сказав:

— Ти хотів знати дороги Господні? То слухай: сусід того доброго господаря, в котрого я взяв кубок, насправді не шукав з ним миру. На дні кубка була отрута. Тому я взяв кубок в доброго чоловіка і віддав на покару злому. Розгрібаючи згарище, та бідна сім'я знайде скарб і зможе жити в добрі і гідно виховати своїх дітей. Цей маленький царевич виріс би страшним деспотом, і його душа загинула б навечно.

А нині він спасений, тому що ще дитя. А батько його — дуже жорстокий правитель, від котрого страждають всі жителі тієї землі. Дізнавшись про смерть сина, він опечалиться, покається і почне чинити багато добра людям. Ім'я його залишиться славним на кілька поколінь. Отже: ти хотів знати дороги Господні?

Схилювся християнин на коліна і прославив Господа за Його всезнання, доброту і справедливність.

ПРО СВЕКРУХУ І ОТРУТУ

Одна дівчина після весілля була не в змозі терпіти постійні докори своєї свекрухи. І пішла до торговця зіллям, який був другом її батька.

Вона сказала йому:

— Я не можу більше жити зі своєю свекрухою. Чи не могли би ви допомогти мені.

— Що я можу для тебе зробити?

— Дайте мені отруту. І я позбудуся всіх бід.

Після довгих роздумів травник сказав:

— Я допоможу тобі. Але ти не можеш отруїти свекруху відразу, тому що люди здогадаються, що сталося. Я дам тобі зілля, яке буде поступово вбивати її, і нікому не спаде й на думку, що її отруїли. По-друге, щоб остаточно позбутися будь-яких підозр, ти повинна приборкати свій гнів, поважати її, любити, слухати і бути терплячою. Тоді ніхто не буде підозрювати тебе, коли вона помре.

Дівчина погодилася, взяла зілля і стала додавати його в їжу свекрухи. І почала

контролювати себе, прислуховуватись до свекрухи і поважати її. Коли та побачила, як змінилося ставлення невістки, то всім серцем полюбила її. Вона казала всім, що її невістка найкраща.

Через півроку стосунки між ними стали такими, як між рідними матір'ю і дочкою. І одного разу дівчина знову прийшла до травника:

— Заради Бога, врятуйте мою свекруху. Я не хочу вбивати її. Вона стала чудовою свекрухою, і я люблю її.

Травник усміхнувся і відповів:

— Не хвилюйся, те, що я тобі давав, просто спеці. Отрута була лише у твоїй голові, і ти сама її позбулася.

Те саме стосується більшості наших проблем. Вони — отрута, котра руйнує наше життя. І ця отрута захована в нашій свідомості.

Задумайтесь, чи справді ваша проблема така вже й серйозна.

«Бог потрібен всім».

ДЛЯ ЗБУДОВИ І СЛАВИ ЦЕРКВИ

14 березня відбувся другий випуск студенток, які навчалися в Київському Біблійному інституті на спеціалізації «Жіноче служіння». Цього року навчання за 2,5-річною програмою закінчили 17 студенток.

Упродовж двох днів перед врученням дипломів проходив захист дипломних робіт — студентки могли продемонструвати відповідний рівень знань, поділитися новими думками і навіть відкриттями, які одержали під час дослідження своєї теми.

14 березня відбулася урочиста церемонія вручення дипломів. Рішенням комісії ЦХВЕ випускницям спеціалізації жіночого служіння була присвоєна кваліфікація організатора жіночого служіння.

Зі словами привітання до сестер зверталися ректор КБІ Сергій Манелюк, регіональний директор Асамблеї Божих у Північно-Західній Європі Норм Едвард та його дружина Хезер, президент ЄТС Арнольд Ластінгер, завідувачий відділом благовісту і викладач КБІ Олександр Попчук, координатор жіночого відділу Людмила Степанченко. Від студенток з подячним словом до присутніх звернулася відповідальна за жіноче служіння в Запорізькій області Валентина Кашковська.

Після вручення дипломів старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко настановив сестер словами про важливість внутрішньої краси і необхідність відображення в них світла Ісуса Христа для збудови і слави Церкви.

На церемонії вручення дипломів звучали молитви, пісні, атмосфера була наповнена радістю і хвалою Господу. Закінчилося свято фуршетом, привітаннями і подарунками.

Вірімо, що попереду ще немало таких святкових моментів, адже Київський Біблійний інститут готовий і надалі допомагати всім, хто прагне Божого Слова, пізнавати невичерпні глибини Божої науки і служити Господу.

**ТЕЛЕФОН
ДОВІРИ**

Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова, — телефонуйте:

+38 (066) 0000-462, +38 (093) 0000-462

ХТО ВІРИТЬ В МОЛИТВУ?

Розповідають історію про одне маленьке містечко. Протягом багатьох років в ньому панував «сухий» закон, отож спиртного в ньому не можна було ні купити в крамниці, ні замовити в ресторані.

Але якось один бізнесмен вирішив відкрити в цьому містечку пивний бар. Відкриття бару стурбувало християн з місцевої церкви, і вони зібралися на нічну молитву, щоб просити Бога втрутитися в цю справу. Незабаром після тієї нічної молитви в пивний бар вдарилася блискавка, і він згорів дотла.

Після пожежі власник пивного бару подав на церкву до суду, стверджуючи, що причиною заповідної йому шкоди стали молитви віруючих. Але церква найняла адвоката, аби той спростував у суді всі звинувачення на її адресу. Після початкового ознайомлення зі справою головуючий суддя почав процес з офіційної заяви: «Не має значення, як це сталося, але ясно одне: власник пивного бару вірить в молитву, а християни — ні».

ОЗНАКИ ІСТИННОГО ХРИСТІЯНИНА

Справжній християнин — це людина, яка прийшла до усвідомлення того, що Бог — найголовніша Особистість всього її життя. Яка зрозуміла, що вона має душу і що втратила її в духовному сенсі. Розуміє, що завинила перед Богом. Це людина, котра усвідомила, що найважливіше для неї — це доля її душі.

Раніше її цікавили інші речі, але тепер вона розуміє, що всі вони щезнуть, а душа продовжить існувати. Вона бачить наближення суду. На основі всього цього вона усвідомлює найголовніше: «Мені потрібне спасіння, мені потрібне прощення, мені потрібне нове життя, мені потрібно примиритися з Богом! Чи є Той, Хто може допомогти?».

Так, є. Вона звертається до Христа, благає прощення, плаче. Це стало найвищим інтересом її життя.

Чи це все найважливіше у вашому житті? Якщо вас запитати, за яку єдину річ ви б трималися, якби все інше було втрачено, що б ви відповіли? Чи почали би триматися за Христа, навіть якщо би це коштувало всього іншого? Це визначальна ознака християнина.

Лише у вмираючому на хресті Ісусі Христі істинний християнин бачить прощення гріхів. Лише через Христа, Котрий переміг смерть і могили, йому дано вічний і славний спадок. Чи є Христос найголовнішим у вашому житті? Чи готові ми заради Нього пожертвувати всім?

КРИК ПРО ДОПОМОГУ

Максимкові 1 рік і 7 місяців, проте він тільки почав сидіти... Ускладнення в розвитку почалися з шести місяців. Діагноз — симптоматична епілепсія за типом синдрому Веста на фоні енцефалопатії, лівобічний парез кінцівок, атрофія лобно-скроневої частини мозку. Лікування в Тернополі не дало жодних результатів, і батьки Максимка поїхали на лікування в Чернівці, а згодом до Львова і Києва.

Не залишайтеся байдужими — від біди не застрахований ніхто!

Тел. мамі Максимка Олі — 098 781 13 68.

Жодна з клінік не змогла йому допомогти.

Судоми в хлопчика не припиняються і мучать вдень і вночі. Шанс на видужання подарувала німецька клініка Schön Klinik, але ціна життя — 38 895 євро (сума була ще більшою, проте вдалося децю її зменшити — всі потрібні документи є). Для сім'ї Максимка це дуже велика сума, і вони просять про будь-яку допомогу, щоб спасти свою дитину.

**№ 3 (90) Виходить щомісяця
БЕРЕЗЕНЬ 2012 р.**

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726